

KOMMUNISTISK POLITIK

Collage: KP. Jørgen Buch: Posemand

- Den er der fremtid i!

Nr. 4

6. årg.

2002

**16. februar -
1. marts**

Støttepris 12 kr.

TEMA: FARUM-MODELLENS DØD?

- Nye krigsmål s. 2 ● Fogh-Danmark rystet s. 3 ● Pionerkommune Farum s. 4 ●
- Triumf: Dansk Folkeparti hyldes s. 6 ● Forurening med Fogh s. 7 ●
- Ny bølge af virksomhedslukninger s. 8 ● Unge i massiv protest s. 10 ●
- Selvstyre s. 11 ● Tre kvinder i Maj s. 12 ● Olympiske lænker s. 14 ●
- Kultur i krigens tjeneste s. 15 ● Sharon tilbage s. 16 ●
- 3 internationale manifestationer s. 18 ● Porto Alegre 2 s. 19 ●
- Fingeren til Keld s. 21 ● Debat s. 22 ● Sammenbrud på skrømt s. 24

Nye krigsmål

KOMMUNISTISK POLITIK

Mens verden venter på, hvor USA vil udløse den næste store krig i sin terrorkrig, forsøger krigsmodstanden, antiglobaliseringsbevægelserne og andre progressive, antiimperialistiske og revolutionære kræfter at finde modsvar og veje til handling.

Den globale krig, som USA har indledt – eller sagt ligeud: den ny verdenskrig, det 21. århundredes første – vil sætte dagsordenen i lang tid fremover. Den er kommet på én gang pludseligt og snigende, og har rystet alle de forestillinger, der opstod sig i 90'erne efter 'murens fald' - og også de illusioner, som bredte sig.

F.eks. om at imperialismen var blevet fredelig og ikke længere lovmæssigt ville føre til krige.

Eller at kapitalismen var blevet krisefri og at den såkaldte ny økonomi ville sikre sociale og økonomisk fremgang overalt. At tiden derfor var kommet til at sætte menneskerettigheder og politiske og demokratiske reformer og fremskridt i centrum. Kort sagt at det var muligt at give kapitalisme og imperialismen et menneskeligt ansigt.

Under forskellige former blev ideen om muligheden af 'en tredje vej' fremmet. *Hverken* råkapitalisme eller socialisme. *Hverken* nyliberalistisk politik eller revolutionær kamp. Der var andre muligheder: reformerne, den menneskeliggjorte globalisering, understøttet af omfattende internationale mobiliseringer. Især i de imperialistiske lande blev disse ideer populære og understøttet af nye bevægelser og nye mobiliseringsformer, som de gigantiske manifestationer mod imperialismens økonomiske magtcentre, som især tog fart efter WTO-mødet i Seattle i 1999. For den traditionelle reformistiske politik åbnede der sig tilsyneladende et helt nyt aktionsfelt med mulighed for fornyelse og fornyet relevans. Den nyliberale politik afslørede sig hurtigt som en fiasko: den bragte ikke social fremgang eller demokrati, men stadig større global nød og elendighed. Det var indlysende, at en anden politik er nødvendig – for at en anden verden skal være mulig.

Men to store udviklinger, to grundlæggende kendsgerninger om verden i det 21. århundrede, har stillet spørgsmålstegn ved alle disse forestillinger, og med et ryk placeret

diskussion om reformvejen eller den revolutionære vej i centrum igen.

Den ene er den økonomiske verdenskrise. Siden 1997 og sammenbruddet for Østasiens såkaldte 'tigerøkonomier' og krisen i Japan har den bredt sig, på ujævn måde, til den i 2001 også for alvor ramte USA og de øvrige imperialistiske lande. Og selvom der hele tiden lyder optimistiske meldinger om, at et nyt opsving er lige på trapperne, tyder alt tværtimod på, at krisen bevæger sig hen mod en langvarig depression (som understreget af Japans tilfælde) – samtidig med at de sociale konsekvenser i såvel rige som fattige lande bliver stadig mere katastrofale.

Hvad er vejen ud af krisen? Verdens herskende magter fortæller de sultende og lidende masser, at de igen må spænde livremmen ind, og doserer mere nyliberal medicin via WTO, IMF, Verdensbanken o.s.v. Det bliver ingen mætte af. Det kaster mere benzin på bålet.

Den anden er krigen. Nyliberalismens og globaliseringens pansernæve. Monopolernes og imperialismens udvej af krisen og diktat af verdensherredømme. Med den amerikanske imperialismen som dens ledende og pådrivende kraft. Terrorkrigens mål er at sikre amerikansk verdensherredømme – og specifikt at sikre sig kontrol med de kaukasiske olierigdomme, og militær og økonomisk kontrol med Centralasien og den tidligere sovjetiske indflydelsessfære. Potentielle rivaler som Kina og Rusland bankes ud på sidelinjen. Og lige nu – efter Afghanistan – opstiller USA sine nye krigsmål.

I Porto Alegre i Brasilien samledes 70.000 organisationer og aktivister for at gøre status over disse udviklinger: et resultat var erklæringen fra de sociale organisationer mod neoliberalisme, krig og militarisme. Det er en solid aktionsplan, som betegner et ryk mod venstre og en radikaliseret fremtvinget af de barske realiteter. Men den viger stadig tilbage fra at give det eneste mulige svar på verdens problemer: at det er imperialismen som system, der er fjenden. Det er imperialismen, der skal slås ned. Reformvejen er ikke farbar. Revolution er nødvendig. At kun den kan gøre en anden verden mulig.

Redaktionen den 12. februar 2001

KOMMUNISTISK POLITIK

- Hver 14. dag -

Centralorgan for
APK ARBEJDERPARTIET
KOMMUNISTERNE

Adresse

c/o Oktober Forlag
Willemoesgade 58 E,
2100 København Ø.
Tlf. 35 43 49 50.
Fax 35 43 49 59.
e-mail:
oktober@post8.tele.dk

Redaktion og abonnement

Hverdage 15 - 17.30
Ansvarshavende redaktør:
Klaus Riis
KP's Homepage:
home8.inet.tele.dk/oktober
**APK's Homepage/
Netavisen:**
www.apk2000.dk
ISSN: 1398-3741

Abonnementspriser

Halvår (13 nr.) 175 kr.
År (26 nr.) 300 kr.
Betales til
Foreningen Oktober Forlag
Giro 1-663-4271
—
Deadline for indlæg til næste nr.
fredag den 22. februar 2002

Fogh-Danmark rystet

Den sidste borgerlige regering under Schlüter sad i 10 år før den blev tvunget til at af ovenpå Tamil-skandalen. Fogh-regeringen har siddet i mindre end tre måneder, og endnu ikke fået vedtaget sin første finanslov, før den rystes af en stor skandale:

Hvor navnet Farum havde en liflig klang i liberale ører for blot en uges tid siden, er det nu blevet en pinlighed, som man helst ikke udtaler sig om.

Man har derimod meget travlt med at bagatellisere Brixtoftes og Farums betydning. Det er bare em lokal affære, endnu en historie om en fordrunken bykonge, der ikke kunne holde sig i skindet.

Men Brixtofte er meget mere end det: han var bannerfører for den danske nyliberalismes pionerprojekt, for privatisering og udliciteringspolitikken. Farummodellen har været en stadig kilde til 'inspiration' og 'efterfølgelse' i resten af landet. Foghs egen regering er Farum omsat til landspolitik. Utallige gange har statsministeren fremhævet Farum som forbillede – og det viser sig at i al fald finansminister Thor Petersen har været involveret i den praktiske udmøntning af den som direktør for Jydsk Rengøringselskab (nu ISS).

Finanslovsforliget mellem Venstre, Konservative og den stuerene Pia Kjærsgård er ren Farum. Den er tænkt som indledningen på det store nyliberale projekt, det borgerlige Danmarks Projekt Udlicitering, efter 9 års socialdemokratisk-radikal regering. Kun det første skridt taget af et borgerligt flertal, næsten lige så suverænt som Venstre-flertallet i Farum kommune, der lige indtil skandalen brød løs har applauderet, støttet og udført den idérige borgmesters mindste plan og initiativer.

Også derfor er Farum-skandalen blevet en trussel mod højreregeringen.

Anders Fogh har valgt at holde Auhyre lav profil i sagen for at

undgå at Venstres lokalpolitik af folk bliver forbundet med dets landspolitik - og for dermed at underspille dens betydning. Tavshed kan også være *krisemanagement*. Men Venstres partiledelse har utvetydigt tilkendegivet over for Brixtofte, at han bare har at blive ved med at være syg (eller i al fald sygemeldt) og godt kan holde sig væk. For personen Brixtofte kan gå hen og blive endnu farligere for partiet og regeringen end den bovlamme socialdemokratiske opposition, som først og

fremmest ser sagen som en anledning til at sige tak for sidst til Venstre for dets konstante angreb i opposition på socialdemokratisk kammerateri og pamperi, som i Strube-sagen, KUC- og ligkistemagasinskandalerne.

Socialdemokratiet – og med det toppen af fagbevægelsen – har valgt ikke at føre kamp mod finansloven, selvom det ikke har fået afsat det mindste fingeraftryk, og selvom finansloven slagter en lang række socialdemokratiske prestigeprojekter fra miljø til menneskerettigheder. Det vil i sidste ende stemme for den, i den parlamentariske samdrægtighed ånd.

Mange har forsøgt at komme med en forklaring på den påfaldende socialdemokratiske spagfærdighed efter valgnederlaget i november og tabet af regeringsmagten. En af dem er utvivlsomt at partileder Nyrup igen har fejl-

vurderet Fogh-regeringens intentioner, som da han under valgkampen erklærede, at Venstre var blevet et nyt socialdemokrati og demonstrativt rev Foghs bog om 'minimalstaten' i stykker for åben skærm. Han havde forventet et oplæg til en 'bred forligspolitik' omkring finansloven – og ville på banen igen via de udeblevne fingeraftryk. En anden er at det bliver stadig tydeligere, at partiet befinder sig i intern krise: kravet om Nyrups afgang er voksende. Nyrup søger at imødegå det ved at lægge op til en 'organisatorisk og politisk fornyelsesproces', der skal strømline partier til partisituationen i Euroland.

Ialt dette er der en mærkelsesværdig Loverset udvikling: Danmark glider dybere og dybere ned i den økonomiske krise, som nu har grebet hele den kapitalistiske og imperialistiske verden. Tusindvis af arbejdspladser er blevet nedlagt i de seneste måneder – ikke mindst i industrien. Nogle som direkte følge af krisen, nogle fordi produktionen flyttes til udlandet, hvor arbejdskraften er billigere, som i de baltiske lande. Baltikum er ved at blive til en baggård for skandinavisk kapitalisme, sådan som Mexico har været det i årtier for USA. Og det koster massevis af danske arbejdspladser.

På det punkt har Fogh det på samme måder som sin forgænger: Hvad han ikke vil se, og hvad der ikke snakkes om, eksisterer heller ikke. Den økonomiske krise i Danmark udfolder sig under larmende tavshed – mens den brutale og sorte finanslov skal vedtages som en indfrielse af Foghs 'storslåede' valgløfter.

Regeringens politik bygger – som Farum-modellen – på løgn efter løgn, bedrag over bedrag. Dens konsekvenser vil blive endnu mere katastrofale end Farummodellen har været det for Farum.

Farum-modellens pludselige død

Bykongen for fuld musik

Han var Venstres gulddreng. Privatiseringens gulddreng. Nyliberalismens gyldne stemme i praktisk politik, før Fogh som statsminister fik rollen. Engang en seriøs rival til posten som partiformand - og regeringsleder. Brixtofte var. Fogh og Co. er.

Brixtofte var pioneren for den kommunale privatisering i Danmark. Bykongen, der 'banede nye veje' og 'brød med det gamle slendrian'. Som førte det private initiativ ind i offentligt regi og fik vævet firmaer, kommune og borgere i Farum sammen til en stor og lykkelig familie.

Sådan var myten. Indtil for

tre dage siden. Da revnede Peter Brixtofte og Farum-modellen med et brag, som vil give genlyd i lang tid fremover, i et morads af kriminalitet, korruption, nepotisme og guldrandet druk på borgernes regning til 8.000 kr. flasken.

Så viste det sig at Farum-modellen var svindel og bedrag og oppustede medieløgne. Bykongen havde ikke noget på - andet en gedigen skid, som får en Willy Strubes private vinkælder til at ligne et proletarlokum ved sammenligning.

Farum-modellen var: Berigelse og luksus til bykongen og hans klassefæller, fra

Et opgør med 13 tabuer

EN RAMBUK MOD BETON-DANMARK

Peter Brixtofte, Farums efterhånden legendariske borgmester, der også er landspolitiker, er ofte i modvind. Det vil han også komme med denne bog. For den tager råt for usødet beton-Danmark under behandling. Ikke ukærligt, for Peter er af natur et følsomt og venligt menneske. Men han er også realist og en visionær politiker, der tør sige tingene, som de er og pege på, hvordan

de burde være.

De 13 danske tabuer, han gør op med i denne handlingsplan for Danmark, er til at tage og føle på. Det er emner, som berører enhver dansker. Det er områder, der rider det danske samfund som en mare, fordi der nok tales om dem, men gøres så uendelig lidt for at få dem ændret. Og fordi de koster de danske skatteydere milliarder af overflødige skatte kroner.

Peter Brixtofte gør op med ældrepolitikken, sundhedspolitikken, miljøpolitikken, retspolitikken, vor holdning til EU, børnepolitikken, holdningen til eliten, synet på nydanskerne og meget mere. Ikke mindst skattepolitikken.

Kort sagt: områder, der er underlagt et statsligt og sommetider også amtsligt og kommunalt bureaukrati, der bundler mere i forældede dogmer og politisk blindhed end i ønsket om at få has på problemerne til glæde for skatteborgerne. For der kunne spares milliarder i Danmark, hvis der blev gjort en helhjertet indsats.

Det interessante ved Peter Brixtofte er, at han på næsten alle de nævnte

Ved siden af Anders Foghs bog om minimalstaten er Peter Brixtoftes "Et opgør med 13 tabuer" Venstres nyliberale bibel. Den er udkommet på Jyllands Postens forlag - og her er forlagets reklametekst, som snart ventes fjernet fra nettet.

områder har vist vejen i sin egen kommune. Han foregøgler ikke nogen noget, som han og hans embedsmænd ikke allerede har løst på hjemmebane. Måske lige bortset fra områder, hvor staten stadig kan tryne kommunernes selvstyre.

Denne bog er en rambuk ind i de forstenede og forældede politiske demagogers betonmur mod sund fornuft. Og den vil, som den omstridte Farum-model, først blive kritiseret sønderlemmende og derefter kopieret som kogebogen, som alle fornuftige politikere bruger. Ikke blot i Danmark, men også ude i verden. Det har Farum-modellen vist. Synd, at kun så få danskere indtil videre har fået fornøjelse af den.

monopoler til embedsmænd, der tog del i glæderne og dækkede over svin-delen. En stor fest på borgernes bekostning. For nu er festen slut - og i løbet af få dage har den udviklet sig fra en sag om store vinregninger og forfalskede bilag til et spørgsmål om udstedelse af en ekstra skatteregning på et års normalskat til de glade borgere i Farum.

De var alle sammen med i svinde-len: Begunstigede selskaber begunstige-de Brixtoftes prestigeprojekter - bl.a. som sponsorer for den ambitiøse Farum Boldklub. Hele cirkuset til berigelse af Brixtofte og Co. blev holdt i gang af en større kreds - og med en endnu større politisk inderkreds' og presses medviden.

Farum-modellen blev gjort populær - et mønstereksempel for borgerlige og såmænd også nogle socialdemokratiske kommuner landet over.

Danmarks største parti, statsministerpartiet Venstre, har absolut flertal i Farum Kommune. Og det sikrede svin-delen uden påtale eller anmærkninger, i sublim troskab mod de liberale idealer, som kom til udfoldelse og skulle stå deres prøve i Farum. Uden partiet Venstres og hele den borgerlige regeringsbloks massive støtte til Brixtofte og hans model havde det ikke kunnet lade sig gøre.

Skal Brixtofte anklages for svindel, så hører Fogh og resten af banden med på anklagebænken.

Derfor har de vanvittigt travlt med at gøre det hele til et spørgsmål om Brixtoftes høje promilleniveau og cigarføring. Indtil for tre dage siden hed det liberal politik. Liberal succespolitik. Dristig og ukonventionel liberal politik.

Oversat til dansk: *Berig jer, hold fest, så længe det varer, brug rigeligt med bestikkelsesgaver og stemmekøb, og send regningen til borgerne bagefter.*

Det er kapitalistisk kultur. Kapitalisme i renkultur. Nyliberalisme for fuld udblæsning.

Anders Fogh og hans flok rævepelse har lovet os mængder af det. Farum-modellen skulle blive Danmarksmodellen. Landet undgik Ellemann og Brixtofte som regeringschef - men fik Anders Fogh Rasmussen.

Nu er alle advaret!

Pionerkommune Farum

Svindelnummer efter svindelnummer i Farum er dukket op i den seneste tid:

Et af Brixtoftes glansnumre var salg og udlejning og handel med grunde, bygninger og ejendomme i den helt store stil. I tæt samarbejde med den 'private sektor' - hvor samarbejdet blev fremstillet som forbilledligt.

Det var så fremragende, at når Brixtofte lod Kommunen købe en grund i udkanten af Farum, Rørmosegård, for 32.5 mio. kr. af sin gamle ven, den tidligere bedrageridømte ejendomsspekulant Svend Petersen, gav han samtidig en af sine embedsmænd ordre om at forsinke udbetalingen af pengene, så kommunen kom til at betale en bøde på ekstra 325.000 kr.

Samarbejdet var så fint, at Brixtofte lod kommunen bestille ydelser hos forskellige firmaer - til klar overpris. De samme firmaer dukkede så senere op som sponsorer for Brixtoftes store prestigeprojekt Farum Boldklub, hvor han både er aktionær og bestyrelsesformand.

Kommunen betalte også en del af lønningerne i det privatejede Farum Boldklub. Officielt var de ansat i andre stillinger i kommunen - og boldklubben og dens aktionærer og bestyrelse berigede sig.

Alt sammen selvfølgelig på skatteborgernes regning.

Farumgate

Så nævner vi ikke engang her de luksuriøse fortæring i boldklubbens restaurant, hvor der blev lavet dobbelte fakturaer, der skulle skjule frokoster med rødvin til mere end 8000 kr. flasken og skjule det som kommunal repræsentation på heldagesbasis.

Sådan var forholdene, da Brixtofte nødtvunget valgte at tage på ferie, da skandalen begyndte at rulle. Farumgate. Det danske modsvar til amerikanske Enrongate, som bedrev den samme privatiserings- og udliciteringspolitik på energiområdet, der sikrede private monopoler kontrol med f.eks. den californiske energisektor - og fordoblede eller tredoblede forbrugerpriserne, alt imens man larmede op om, at 'øget konkurrence ville komme forbrugerne til gode'.

Det har også været Brixtoftes - og hans nyliberale støtters - evige omkvæd.

Farum som nordisk model

Farum var modellen, rambukken. Eksemplet blev propageret vidt og bredt. Også uden for landets grænser. Den norske forfatter og journalist Jon Michelet kommenterer skandalen sådan i en leder i avisen Klassekampen under titlen 'Knust udstillingsvindue i Farum':

'Den danske kommune Farum er blevet kendt over hele Norden som udstillingsvindue for privatiseringspolitik. I femten år ledte borgmester Peter Brixtofte fra det konservative parti Venstre arbejdet med at rasere det offentlige Farum. Han overdrog kommunale tjenester til private og han solgte så at sige al kommunal ejendom, for så at leje den tilbage igen til kommunen.

Skoler blev solgt, og svømmehaller og rensningsanlæg. Ja, til og med rådhuset i Farum præsterede Brixtofte at sælge. Her i Klassekampen har vi flere gange brugt Farum som et skrækeksempel på hvad der kan ske når privatiseringsliderlige politikere mister alle hæmninger. For Danmarks statsminister Anders Fogh Rasmussen, derimod, var Farum et lysende eksempel på god konservativ politik. Senest under valgkampen sidste år fremdrog han Farum.'

Brixtofte udliciterede også mennesker. Bistandsmodtagere til tvangsaktivering. Børnehaver til ISS, Det vakte også modstand. Senest har forældre i Farum fået sat en stopper for ISS' profit på børnepasningen, som det er sket i så mange andre kommuner.

Nu har man travlt med at fortie Farums rolle som model. Men der er i de sidste år lavet mange farummer rundt omkring. Og mange steder lurer skandalerne - og overalt vokser protesterne mod den hæmmingsløse udplyndringspolitik af det offentlige og af menneskene, som Brixtofte solgte og gennemførte lige indtil sit fald.

Det meddeles at han er på vej hjem til sin borgmesterstol!

Triumf!

Brixtofte kan undværes - selvom han vil slås som rasende for et liv efter døden.

Anders Fogh har fundet en fuldgod erstatning: Pia Kjærsgård og hendes flok af sorte præster og nyliberalister. I forbindelse med det lynhurtige finanslovsforlig blev Pias glorie pudset helgenagtig i ludepressen.

Det lynhurtige finanslovsforlig har gjort det lysende klart, at Danmark har en VKDF-regering. En trebenet alliance om en kulsort politik. Den borgerlige presses fremstilling af Dansk Folkeparti som den socialt bevidste frelser mod endnu værre nedskæringer er et nyt lavpunkt af medieprostitution . . .

Journalisternes evne til skønmaleri blev sat på hårde prøver i den sidste tid: Først løb prinsen af Danmark ud af landet i surhed over at måtte stå et skridt bag sin søn under nytårskuren. Krise i kongehuset, krise for monarkiet: Det slider på dets 'aura'. Så hele korpset af hofpresseludere blev sendt af sted for at pudse glorien, før det går op for folk, at prinsen og hans familie overhovedet ikke bør betros officielle eller repræsentative opgaver, og at kongehuset er en middelalderlig institution, befolket af middelaldermennesker med middelaldertankegang . . .

Henrik har ondt i rangordenen - mange andre ku' få ondt i røven.

Så kom forliget om en kulsort finanslov, som rammer det store flertal af almindelige mennesker hårdt - fra de unge til gamle, familierne, arbejderne, indvandrere/flygtninge. Hvordan kringles den? I flot stil: Julemanden kom - og julemanden hed Kjærsgård.

Det lykkedes presseluderne på Christiansborg også at pudse hendes glorie, så den skinnede helgenagtig lys.

Prinsen og Pia på samme dag: De gør, hvad de får løn for.

Løgn om finanslovsforliget

De kunne for eksempel med store overskrifter fortælle, at at angrebene på uddannelsesområdet var trukket tilbage. Det var selvfølgelig løgn. En stor sort regerings- og medieløgn. Der skæ-

res massivt ned på uddannelserne. Der fjernes planlagte besparelser for 650 millioner kr. - men der skæres fortsat mindst

750 millioner kr. Ikke engang halvdel af de vanvittige besparelser ryger væk.

Den samlede front af skoleelever og uddannelsessøgende, som havde annonceret aktionsdag den 7. januar med demonstrationer i fire hovedbyer, gennemskuede dem imidlertid og lod sig ikke skræmme væk. De fik gennemført de første større masseprotester mod højreregeringen i en række meget vellykkede manifestationer.

Ifølge medieluderne er det en finanslov fuld af milde gaver til befolkningen. Ifølge lovens tekst og tal er det en nedskæringsfinanslov på felt efter felt.

Finansloven er et oprustningsbudget, et krigsbudget, et lov og ordenbudget. Det er et socialt nedskæringsbudget, selv om det pyntes op med nogle krummer på enkelte områder.

'Stuerent'

De borgerlige købejournalister lod for fulde omdrejninger meddele, at Dansk Folkeparti nu er 'stuerent'. Et 'ansvarligt' parti. Det blev tilmed hyldet som et socialt frelserparti, der dristigt har forhindret grove sociale overgreb.

I magtens centrer er røveri og udplyndring af befolkningen til fordel for kapitalen 'stuerent' - og Dansk Folkeparti har taget sig rigeligt betalt for at blive 'ansvarlige': en fremmedfjendsk og antidemokratisk lovgivning.

Det har bidraget væsentlig til den almindelige forpestning og mugne atmosfære i det politiske og sociale liv i landet.

Fra rengøringsfolkene i ministerier og folketing meldes, at der skal skarp lud til at gøre rent efter det natlige forlig . . .

Østrig har sin Haider-støttede regering, Italien har sin fascistoide Berlusconi-regering. Danmark har Poul, Pia og Bent . . .

Dansk Folkeparti og en jublende lykkelig Pia Kjærsgård drømmer søde drømme om ministertaburetter - 'på det rigtige tidspunkt'. Men de kommer også til at betale en pris: De har bundet sig til at stå last og brast med regeringen i gennemførelsen af dens arbejdsgiverpolitik.

Hvor blev f.eks. dets under valgkampen fremførte krav om udbetaling af den stjålne Sociale Pensionsfond af?

Rummet for social demagogi og verbal EU-modstand bliver kraftigt indsnævret for det stuerene DF. Og dets selvafsløring som sort arbejdsgiverparti er i gang . . .

Blokpolitik fra dag 0

Det lynhurtige finanslovsforlig viser ikke bare, at VKDF fører blokpolitik, men også, at det har været aftalt længe.

Pressen var forhåndsinformet og kendte sin rolle som klakør, da højreregeringens første finanslov på vejen til

minimalstaten fandt et klart flertal af tre højrepartier.

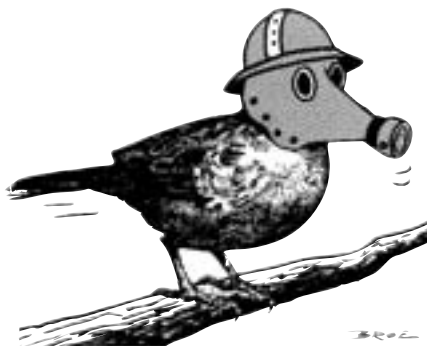
Men netop som VKDF-regeringen følte, at stormen var overstået på trods af elevprotesterne (fordi den socialdemokratisk styrede fagbevægelse og arbejdspladserne holdt sig i ro, blandt andet), og De Radikale og andre havde meddelt, at de af bar vane vil stemme for finansloven, eksploderede Farumgate. Brixtofte-skandalen sendte borgmesteren på orlov, ferie, og direkte på anklagebænken – og regeringen i gulvet.

'Farummodellen' er på vej til at blive 'Model Danmark'. Afsløringen af dens ophavsmands kriminelle fiflerier repræsenterer en trussel mod regeringens politik og mod partiet Venstre, som med Brixtofte i spidsen har gennemført den på lokalt plan. De prøver nu med alle de mange midler, der står til deres rådighed – ikke mindst med medierne – at begrænse 'skadevirkningerne'.

Men der er ikke bare tale om 'ridser i lakken'. Der er tale om en gedigen afsløring af hele den nyliberalistiske politiske strømning. En dansk Enron-skandale i kommunalt regi. Det bliver umuligt at inddæmme langtidsvirkningerne af den. De folkelige protester mod højre-regeringen er først lige begyndt.

-ko

Forurening med Fogh

Miljøsvin stortrives i den giftige luft omkring højre-regeringen, der er gået til angreb på alle sider af en nødvendig forureningsbekæmpelse og miljøbeskyttelse.

Nu vil den også følge i USA's fodspor og undergrave Kyoto-miljøaftalen omkring bekæmpelse af CO2-forurening.

Mulighederne for at slippe for effektiv dansk bekæmpelse af CO2-forurening via opkøb af en række ulandes kvoter for CO2-forurening skal udnyttes.

Det fastslår den nye miljøminister Hans Christian Schmidt. Dermed vil Danmark - helt på linie med storebror USA - kynisk udnytte de muligheder for en effektiv bekæmpelse af CO2-forurening, som Kyoto-miljøaftalen efter først og fremmest amerikansk pres åbnede op for ved at tillade handel

med CO2-kvoter. Den danske industri skal friholdes for udgifterne til bekæmpelse af CO2-udslip gennem at opkøbe retten til at forurene af andre lande, der ikke kan opbruge deres CO2-kvoter.

Pengene til at undergrave bekæmpelsen af CO2-forurening skal endog delvist findes via nedskæring af den danske hjælp til miljøprojekter i Østeuropa, som i dag udgør 600 mio. kroner. Med andre ord skal den øgede danske CO2-forurening oven i købet finansieres via forringelser af den danske indsats omkring miljøbekæmpelse i de tidligere østlande. Som ministeren udtrykker det: - *Boldene skal i op i luften. Det er meget muligt, at nogle af disse penge skal anvendes til CO2-kvotepkøb. Vi skal være åbne over for den proces.*

Det er den vestlige verden, der er de største syndere, når det gælder CO2-forurening - med USA på en førsteplads. Danmark kommer dog ind på en femteplads målt i forhold til antallet af indbyggere. En position, som regeringen åbenbart vil gøre sit til at fastholde ved at fritage erhvervslivet for udgifter i forbindelse med en begrænsning af CO2-forurening.

Taberen er miljøet, som erhvervslivets nye ønskeregering ser stort på. Profitten går forud for miljøet både når det gælder bekæmpelse af forureningen nationalt som internationalt.

Massiv modstand mod Ny Løn bag ok-sammenbrud

Den massive modstand blandt de kommunalt og amtsligt ansatte mod det ny lønsystem Ny Løn (eller de lokale fæderøvstillæg) er den egentlige årsag til forhandlingssammenbruddet i sidste uge mellem mere end en halv million offentligt ansatte, repræsenteret af FOA, og de offentlige arbejdsgivere.

Blandt f.eks. lærere og pædagoger har modstanden mod det ny lønsystem været udbredt. Det kritiseres bredt for at være usolidarisk og splittende for de ansatte. Systemet er udregnet af embedsmænd i Finansministeriet under Mogens Lykketoft og er et udtryk for en fleksibilisering og individualisering - i tråd med den generelle EU-arbejds-

markeds politik.

For de offentligt ansatte har erfaringerne med Ny Løn været negative over hele linjen. De indebærer, at automatiske stigninger efter lønskalaer afløses af en løn, der kan stige (eller falde) dels efter den enkelte ansattes uddannelsesmæssige kvalifikationer, dels i forhold til den enkeltes konkrete funktion og indsats.

Ifølge BUPL var årsagen til forhandlingssammenbruddet spørgsmål om Ny Løns andel i OK-resultatet. FOA har ikke stillet krav om afskaffelse af Ny Løn, som en meget stor del af medlemmerne i organisationerne ønsker, men har forlangt, at Ny Løns

andel i det samlede resultat bliver den samme som ved OK-99. Arbejdsgiverne vil have øget denne andel med næsten 50 %.

Det svarer til, at Ny Løns andel af den forventede samlede OK-gevinst (som ikke må forveksles med reallønsfremgang) skulle blive ca. en femtedel - 20 pct.

Der er ingen tvivl om, at der er en bred vilje til at konflikte mod Ny Løn fra de offentligt ansattes side.

Adskillige lokale strejker - som en stor pædagogstrejke sidste efterår i Odense - har haft direkte sammenhæng med modstanden mod Ny Løn.

Ny bølge af lukninger og virksomhedsflytninger

Krisen er kommet til Danmark, og der er ingen udsigt til bedring. Tusindvis af job i industrien er på få måneder forsvundet ved konkurser eller profittflytninger – det er arbejderne, der betaler. Det er fortrinsvis de ufaglærtes arbejdspladser, der flyttes – og de kommer ikke tilbage.

Et af de mest anvendte argumenter mod socialismen er, at så flygter produktionen til udlandet!

Men hungeren efter overskud, maksimalafkast og -profit tager ikke hensyn til nationale interesser. Aktionærerne flytter hen, hvor arbejdskraften er billigst, mest undertrykt, og hvor afkastet dermed er størst. Det er ikke kapitalismen, der sikrer arbejdspladser.

Det har de seneste måneder i Danmark gjort adskillige tusinde arbejdere i Danmark klar over.

I de seneste måneder er tusindvis af arbejdspladser lagt ned. Det drejer sig dels om konkurser, og dels om virksomhedsflytninger. Det er primært arbejderne i beklædnings- og tekstilindustrien, samt jern- og metalbranchen, der har smagt kapitalens lyksalig-

Fyring eller arbejdsfordeling

Listen baserer sig især på det seneste nummer af *Fagbladet*, som understreger, at listen langt fra er udtømmende:

Cardiac Science, Åbybro: Svenskejet, lukker, 65 fyres

Gram i Vojens: Flytter sidste rest af produktionen til Polen, 175 fyres.

Celwave i Hillerød: 173 af 400 ansatte fyret.

SCA i Brøndby (tidl. Colon): Lukker og fyres 100.

Alcatel Kirk i Horsens: Flytter til Polen og Kina, 82 fyres.

Grenaa Dampvæveri: Lukker og fyres 170.

Randers Reb: Flytter og fyres 85.

Ecco Sko i Bredebro: 91 ansatte fyret.

Scanlace i Viborg: Lukker og fyres 54.

Grundfos: fyres 273.

APW i Aarup: Fyres 70 ud af 180 ansatte.

Walker i Middelfart: Lukker og fyres 280 ansatte.

Ørskov Staalskibsværft i Frederikshavn: Fyres 350 af 850 ansatte.

Vestas i Ringkøbing: 1.200 sendes på arbejdsfordeling.

Danfoss: Fyres 70.

Busscar i Silkeborg: Fyres 70.

heder. For en stor del af lukningerne gælder det fælles træk, at firmaer har været helt eller delvis på udenlandsk kapitalers hænder. Eksempelvis lukkede det amerikanske ejede Walker Danmark i Middelfart for nylig, hvilket kostede 280 ansatte deres job.

Fællesnævneren har i de fleste tilfælde været, at der har været tale om ufaglær-

te eller tillærte arbejdspladser, som har været lette at erstatte med ikke-faglærte i Østen, Sydøstasien, Østeuropa m.v.

Ifølge Willy Strubes efterfølger, Børge Frederiksen, formand for SiD's Industrigruppe bliver situationen ikke bedre:

*- Vi kan ligeså godt indse, at den type job ikke kommer igen. Der bliver snarere tale om et yderligere fald, udtaler en meget ærlig Børge Frederiksen til *Fagbladet*.*

Ifølge antallet af konkurser i Danmark i januar måned får industrigruppens formand ret. I forhold til samme måned året før er antallet af konkurser steget med 7,3 pct. til 192 på én måned. Mens Fyn og Sjælland har oplevet et mindre fald, er stigningen gået værst ud over Syd- og Østjylland.

-gri

**ØRSKOV STAALSKIBSVÆRFT I
FREDERIKSHAVN**

350 arbejdere - over en tredjedel af de ansatte - har fået fyresedlen.

Danmarksrekord i arbejdsfordeling

Krisen i Staterne sætter nu sine spor på vindmøllefabrikken Vestas. 1.200 ansatte blev i mandags skubbet på arbejdsfordeling i 12 uger, heraf mere end 900 SiD-medlemmer. Allerede sidste år mærkede Vestas krisen i form af en omsætningsnedgang på en halv mia. kr. Fabrikken er kendt for en hårdhændet personalepolitik, idet ledelsen med trusler om flytning af produktionen har tvunget ansatte i produktionen på 48 timers-uge.

Siden nytår er Vestas-aktien faldet yderligere, og nu skal de ansatte smage aktionærernes profithunger. Den umiddelbare forklaring er, at det amerikanske marked har skabt usikkerhed for aftagelse af vindmøller, fordi en tilskudsordning til køb af vindmøller er midlertidigt stoppet. Der menes at finde en afklaring sted i løbet af 12 uger, men resultatet er yderst usikkert.

De ansatte skiftes i de næste 12 uger til at arbejde hver anden uge. Mange har søgt om kurser i de øvrige uger, hvor de ønsker læse-/staveundervis-

ning, pc-kørekort og krancertifikat. Behovet for kurser er så omfattende, at det er tvivlsomt, hvorvidt ønskerne kan indfries.

869 af de ufaglærte er medlemmer af SiD-Ringkøbing, hvis formand, Paw Jensen, ser med fortrøstning på fremtiden:

- Jeg regner med, at der er fuld tryk på produktionen efter de 12 ugers arbejdsfordeling, udtaler Paw Jensen med henvisning til, at den amerikanske tilskudsordning måske så er på plads igen.

Det amerikanske marked er ikke det eneste, der sætter den ellers så succesrige branche under pres. Også på hjemmefronten er det småt med medvind. Den danske stat har besluttet at stoppe tre havvindmølleparker.

- Det er et meget uheldigt signal at sende til udlandet, og det er samtidig vores "udstillingsvindue", der ryger, konstaterer Paw Jensen til SiD's medlemsblad Fagbladet.

-gri

Ulovlig fyring af statsansatte

Skønt Finanslov 2002 formelt set ikke er vedtaget endnu, sparkes statsligt ansatte i hobevis allerede nu på gaden, mens de statslige chefer sendes på kurser, hvor konsulenter underviser i at fyre ansatte på en "skånsom" måde.

Fyringerne strider ifølge fagforbundene i De Statsansattes Kartel imod de gældende regler.

Folk kan ikke fyres alene på baggrund af finanslovsforlig. De kan først opsiges, når finansloven er endeligt vedtaget.

Fyres de alligevel inden, så er der tale om uberettigede fyringer, mener de Statsansattes Kartel, der er gået til folketingets ombudsmand, for at få stoppet de igangværende fyringsrunder.

De statslige arbejdsgiveres iver efter at få tusindvis af folk fyret så hurtigt som muligt synes udtalt.

Erhvervs- og Boligstyrelsen har

allerede afskediget de første 25 ansatte, mens Miljøministeriet er ved at udskrive 290 fyringssedler. Samtidig sendes statslige chefer på kursus efter sigende med det formål at lære at fyre ansatte på en skånsom måde.

Der er desuden indgået aftaler med Dansk Mentalhygiejne Center om psykologhjælp til fyrede efter behov, og ministerierne kan søge om 8.000 kr. pr. fyret i en særlig omstillingspulje.

Hastværket med at skille sig af med folk ødelægger imidlertid bestræbelserne på at undgå så mange fyringer som muligt - via frivillige fratrædelsesordninger mv., mener formanden for de Statsansattes Kartel. Peter Waldorff.

De statslige arbejdsgivere vil ikke en gang vente til, at Finansloven er vedtaget, før massefyringen af personalet går i gang - på en påstået skånsom måde.

Knæk til Arriva

Efter to dages strejke blandt 350 rutebilchauffører på Fyn måtte Arriva bide i det sure æble og opfylde chaufførernes krav. Chaufførerne valgte konflikten, da Arriva på en lang række områder havde brudt overenskomsten. Det kontante våben gav bonus over for et selskab, som ikke i forvejen nyder stor anseelse på de danske veje.

Unge vender a-kassen ryggen

Radioavisen oplyste mandag, at 64.000 unge i perioden 1996 til 2001 har vendt a-kasserne ryggen. Årsagen hertil skulle være, at der i samme periode var opgang og fremdrift i dansk erhvervsliv, hvilket har givet de unge en tro på fast arbejde.

A-kasse frygter fremtiden

VK-regeringen har i deres grundlag sat kurs mod at fratage a-kasserne deres rådighedsvurdering. Meningen er, at det skal overtages af en offentlig myndighed. Af gode grunde er a-kasserne bekymrede over forslaget, der dog ikke er indopereret i finansloven. På trods af årtiers stramminger i rådighedsvurderingen er A-kasserne i dag stadig i stand til at tage individuelle hensyn, hvilket vil forsvinde, hvis en offentlig myndighed tager over. A-kassernes Samvirke benytter tillige argumentet, at forslaget vil koste det offentlige en halv milliard kroner.

LO til ILO

LO er utilfreds med VK-regeringens lovindgreb over for deltidsbestemmelserne i lokale overenskomster. LO mener, at regeringens forslag er et brud på FN's menneskerettighedskonvention, og vil derfor klage til den internationale arbejdsmarkedsorganisation ILO.

Den ny deltidslov skal træde i kraft pr. 1. april i år; men hvor parterne allerede har aftalt overenskomst, får forslaget først virkning, når overenskomsten skal genforhandles.

Elevoprør 2002:

Massiv protest foran Christiansborg

En af de største demonstrationer i årevis foran folketinget blev gennemført, da de københavnske skoleelever og uddannelsessøgende samledes i tusindvis for at protestere mod højreregeringens nedskæringer på hele uddannelsesområdet.

Inden da havde demonstrationen

fyldt Rådhuspladsen og marcheret i kilometerlangt tog gennem den indre by i København hen til Christiansborg.

Løgnagtige mediepåstande om, at besparelserne allerede var fjernet ved indgåelsen af finanslovsforliget, holdt ikke de unge væk.

De massive protester har godt nok skåret ned på de oprindelige nedskæringsplaner, men regeringen vil stadig.

1. gennemføre en generel besparelse på 1.2 pct. i hele uddannelsessektoren
2. tømme reserverne til nødlidende skoler
3. nedlægge Den fri ungdomsdannelse
4. afskaffe modersmålsundervisningen

Samtlige de danske skoleelevorganisationer, uddannelsessøgendes organisationer og studenterorganisationer havde sluttet sig sammen om demonstrationen, der som sit hovedkrav satte stop

1.000 vrede unge i Odense

Af Özgür Serin, DKU

Elever og studerende fra forskellige egne af Fyn viste i dag (7. februar - red.) deres modstand mod det nyligt fremlagte finanslovsforslag, da ca. 1.000 vrede unge mødtes i Odense for at demonstrere.

Demonstrationen startede i Kongens Have med hovedtalerne, bl.a. Lau fra DGS (billedet) og derefter marcherede de unge - råbende og syngende - i flok igennem byen og ind til Rådhuspladsen.

Finansloven er også et af de mest omtalte emner lige for tiden. Regeringen havde med sit allerførste nedskæringsforslag på 1,5 mia. lagt op til enorme besparelser og forringelser på alle uddannelser. Over hele linjen blev regeringens politik mødt af skarp kritik, og Anders Fogh var dog også meget hurtig til at indrømme, at regeringen havde kikset lidt i tingene.

Straks derefter lavede man nye forhandlinger med Dansk Folkeparti, hvori man ønskede at fremhæve, at nu var uddannelserne reddet på målstre-

gen. I medierne blev Pia Kjærsgaard fremstillet som den store helt, der skulle fylde de huller som regeringen havde lavet på uddannelsesområdet.

Politikernes udtalelser og mediernes dækning af sagen har været fyldt med fup og bedrag. Nu hedder det sig, at regeringen overhovedet ikke vil lave

besparelser på uddannelsessektoren. Det er simpelthen en lodret løgn.

Med det nye forslag er der lagt op til besparelser på:

- 1,2 % besparelser på alle uddannelser
- Den fri ungdomsuddannelse skal lukkes

for *alle* nedskæringer på uddannelse.

Det massive fremmøde i København og tilsvarende demonstrationer i Århus (ca. 4.000), Aalborg (1.000) og Odense viser, at der er fuldstændig opbakning i hele ungdommen.

Højregeringen har mødt en seriøs modstander. Også Margrethe Vestager talte - og forsøgte sig med, at den tidligere regering havde været meget bedre. Hun blev buh'et ud!

Uddannelse er Danmarks råstof - ikke en udsalgsvare - pointerede talerne og talekor fra demonstranterne igen og igen.

Kravene drejer sig imidlertid ikke bare om de planlagte forringelser. De uddannelsessøgende kræver også forbedringer: et sikkert og sundt arbejdsmiljø, mere demokrati, at elever ikke gøres til produkter, samt uddannelse til alle.

Et elevoprør anno 2002 er i gang.

- 22 % af alle fagkonsulenter skal fyres

- Minus 1 mia. kr. til amter og kommuner

Her er der nogle besparelser, som de unge studerende vil komme til at mærke. At besparelserne er mindre end det første udspil, gør ikke tingene mere retfærdige.

Noget kunne endog tyde på, at regeringens åbenlyse fupnummer med at give "indrømmelser" og dermed fjerne nogle af besparelserne var nøje planlagt og gennemtænkt. På denne måde kunne regeringen sikre sig, at Dansk Folkeparti for alvor kunne komme ind i "varmen" og ikke længere blive opfattet som et ultranationalistisk og fremmedfjendsk parti, men snarere som et parti der også tager sig af de svage i samfundet.

Men mange unge har gennemskuet regeringens numre, og flere vil opdage eller indse, at der kommer intet godt fra hverken regeringen eller dets parlamentariske støtteparti.

Derfor til alle unge i Danmark:

**Stå sammen imod alle nedskæringer!
Til kamp for et bedre
uddannelsessystem!**

Selvstyre

Som tidligere nævnt er man i Post-Danmark i færd med at indføre selvstyregrupper – eller *Selvbærende Teams (SBT)*, som de kalder det. Vores gruppe havde det første indledende møde for et par uger siden, hvorefter vi er gået i gang med en 12 ugers indkøringsperiode. Vi skal vælge koordinatore til fire forskellige funktioner: Bemanding, ferie/afspadsering, "målstyring" og drift.

Hele tanken er at spare nogle af ledelses- og administrationsfunktionerne væk og dermed give PostDanmark en besparelse. Derfor har det også været vores indstilling, at der bør falde en lønforhøjelse eller et tillæg af på os i den forbindelse.

Mødet blev holdt inden for normal arbejdstid, mens der så var et afløserhold inde på vores vagter. Med til mødet var – foruden os selv – vores arbejdsleder (eller "coach", som han nu skal til at hedde) samt to tillidsfolk fra afdelingen.

Fagforeningspamperiet kom på bordet med det samme, inden vi nåede at åbne munden, da den ene af tillidsmændene startede med at sige, at der ikke var forhandlet nogle tillæg på plads i den forbindelse. Vi ser pludselig en situation, hvor vores arbejdsleder er på vores side, mens tillidsmanden er på PostDanmarks side.

Den samme tillidsmand stod i øvrigt og forsvarede det, da afdelingens interne "transport" blev lagt ind under natholdet med det resultat, at vi skulle lave mere arbejde for de samme penge.

På den måde bidrager den traditionelle fagbevægelse igen til at grave deres egen grav i en tid, hvor regeringen med garanti vil fjerne den sidste fradragsret på fagforeningskontingentet, og på et tidspunkt, hvor en undersøgelse viser, at flere og flere unge har fravalgt a-kasserne siden

1996. I medierne begrundes det med den bedre beskæftigelsessituation, mens de gik let hen over det faktum, at unge under 25 år kun har haft fuld dagpengere i seks måneder siden 1996.

Under mødet blev vi sendt ud i grupper, hvor vi skulle arbejde med "leveregler" for vores selv bærende team. I det hav af papirer, der var blevet sendt hjem til os på forhånd, var der formuleret en række ledende spørgsmål, som vi kunne besvare i den forbindelse. Vores gruppe valgte imidlertid blot at komme med en brainstorm og dermed selv sætte dele af dagsordenen.

Mens de andre grupper havde fremhævet "De 5 S'er" (som jeg ikke lige kan huske, hvad står for, udover at det lyder som en religion i mine ører – a la hinduernes 3 K'er – Kaste, Ko og én ting til), havde vi helt bevidst undgået den. Et af de 5

S'er handler nemlig om, at vi også selv skal stå for en del af rengøringen, igen uden at vi får fem flade øre mere for dette merarbejde.

Som den anden skribent i denne klumme kan berette, vil selvstyre også medføre, at vi pludselig selv kommer til at være på nakken af hinanden, når én melder sig syg, da dette kan give problemer for bemandingskoordinatoren. Per, der til daglig er "gruppehjælper", svarende til den kommende "driftsordinator", har i øvrigt et højt sygefravær og har stor glæde af det kammerateri, der er kommet ind i billedet med hensyn til tildeling af afspadseringsdage. Derfor er mange af os andre blevet enige om, at han ikke skal have lov til at tage koordinatrollerne for bemanding og frihed/ferie.

Alt i alt går vi ind i en "spændende" tid, hvor det gode sammenhold, der er på natholdet, kan blive sat på en hård prøve.

plp

Kunstnersammenslutningen Maj 93 har netop afsluttet sin tiende årlige udstilling. Helligåndshuset på Strøget danner ramme, og flere og flere besøgende har opdaget, at her er der en gruppe begavede kunstnere, som skiller sig ud ved en forkærlighed for hverdagens poesi. Tre af kvinderne fra gruppen er Lena Bidstrup, billedvæver, Christine Scherfig, maler og Marianne Schepelern, skulptør.

Lena Bidstrup: Eventyret i det små

Billedtæppe 1997

Lena Bidstrups store billedtæpper er smukke. På alle hendes udstillinger er der nogle stykker af de store arbejder, som vækker beundring.

Men hun har også udviklet noget særligt i det helt lille format, 10-20 cm. eller deromkring på hver led: Her fortæller hverdagstingene og menneskene deres historie.

Hvert billede bliver et lille eventyr: Bordet, der venter på sine to mennesker, med blomstrende planter og kærlighed i luften. Den røde stol i det grønne med flasken, glasset og den opslåede bog. Eller danserinderne i kredsens fortryllelse.

Det er enkelt – og dejligt.

Lena Bidstrup (f. 1944), uddannet på Kunsthåndværkerskolen. Talrige udstillinger i Danmark og udlandet.

Tre kvin

Christine Scherfig

Christine Scherfig maler høns, katte, andre af livets stilfærdige gaver, så far megen uimodståelig livsbekræftelse moderblomst med dens sorte tegning?

Men hvad ligner det nu at male høns? udfolder sig i hele billedets natur på ri burhønsprotest – men (højtideligt sag gelighed og suverænit. Også hønsen nogen baggårdspuma, men helt sin ego

Hele hendes maleri, som tematisk b modsatte af idyl: livets lidenskabelige Det kan enhver så forholde sig til.

Christine Scherfig (f. 1944). Uddannet på Kunsthåndværkerskolen. Talrige udstillinger i Danmark og udlandet.

der i Maj

Farvernes mørke glød

blomster og anden plantefryd samt
de åbner sig og gløder intenst: Hvor utrolig
der ikke være i en enkelt dybviolet sted-

år 2002? Sådan rigtige høns, enkeltvis, der
hønsenanér! Det er ikke nostalgi, eller ren
understregning af livets glødende selvføl-
Eller grisenes. Eller killingen, som ikke er
lle kat.

cerer på kanten af idyllen, understreger det
il at være til.

Blokfløjte

Marianne Schepelern: Figurernes musik

Der er musik og musikalitet i Marianne Schepelerns skulpturer. Faktisk mange orkestre. På en enkelt udstilling kan der være både en lille passage af Brahms, solo-sangerinden – eller fuldt orkester. Hendes lerfigurer (eller formet i andre materialer) er musikere og deres instrument, sangerinder med deres: Tonerne er på og strømmer tilskueren i møde fra de små figurer, som spiller uden en lyd.

- Musikken har altid været min inspiration, siger hun. I skulpturen søger jeg at udtrykke det store øjeblik, når inspiration, koncentration og musikalitet går op i en højere enhed.

Det er unægteligt ambitiøst. Og det lykkes.

Lille passage af Brahms

på Kunstakademiet hos Hjort Nielsen. Tal-
tillinger.

Marianne Schepelern (f. 1944) Uddannet på Kunstakademiets billedhuggerskole og grafiske skole.

Olympiske lænker

Af tidsskriftet *Revolusjon, Norge*

De olympiske ringe i Salt Lake City symboliserer Vestens håndjern og fodlænker på krigsfangerne på Guantamobasen. Eller USA som ringenes herre.

- Et land, som er i krig, kan ikke arrangere OL, sagde IOC-medlem Gerhard Heiberg den 23. oktober. Han henviste til de olympiske idealer og den olympiske fredstanke, med rødder tilbage til antikken. Efter konfrontation med IOC's koordinationskomite og amerikanske medier, som begge blankt afviste, at USA var et krigsførende land, bare fordi de hældte bomber ud over andre lande i den olympiske familie, kom Heiberg på andre tanker.

Siden da er debatten forstummet. Heller ikke venstrefløjen har været hørligt på banen med indvendinger mod, at norske udøvere skal være med til at kaste glans over en krigsførende stat og en blodtørstig præsident.

Hvad der har været genstand for opmærksomhed, har derimod været muligheden for, at nogen af deltagerne ville vælge at holde sig hjemme af frygt for terrorangreb. Desuden har det været sat fokus på den kvalmende specialbehandling af den norske OL-trup, som er indkvarteret i et specialbygget "little Norway", hvor udøverne er sikret alt fra norske dyner, norsk gedeost, norske mælkekartoner til norske psykologer, præster, fodterapeuter, og guderne må vide hvad ellers - trygt isoleret fra den øvrige olympiske familie.

Vi lever åbenbart i en imperialistisk polarstat, hvor sportsidiotien har en egen evne til at erstatte såvel fornuft som moralsk mod, både blandt idrætsudøvere og blandt de idrætsinteresserede masser. Det ved udenrigspolitiske rævepelse som Petersen og Bondevik selvfølgelig meget vel.

Hvis ingen har lagt mærke til det, så er USA (med Norge på slæb) i fuld gang med en krig. En uge før OL gør præsident Bush det tindrende klart, at Afghanistan bare var første offer i de indledende runder. Samtidig forhåndskvalificerede han "ondskabens akse", Iran-Irak-Nordkorea (!), som USA's drømmemodstander til næste runde med tæppebombning. Hvis nogen bør føle terrorfrygt, er det indbyggerne i disse lande.

Det kunne være fristende at drage paralleller til Hitlers propagandashow under Berlin-olympiaden i 1936, hvor Norge var deltagernation. Men på det tidspunkt havde Hitler endnu ikke startet sin Blitzkrieg. Og Norge var ikke selv en krigerstat.

Som nogen måske husker, bojkottede norske sportsstjerner Moskva OL i 1980, vistnok fordi Sovjetstaten under revisionisthøvdingen Bresjnev førte krig mod et andet land. Hvis ingen husker, hvilket land det var tale om, kan vi friske op på hukommelsen: Landet hed Afghanistan.

De modigste idrætsudøvere er ikke dem, som "tør" rejse til Salt Lake, men de, som tør begrunde, hvorfor de vil nægte at tage imod blodbestænkede medaljer fra et krigsførende værtsland.

Demonstration i Utah ved OL - Afskaf fattigdommen i USA!

Samtale med Lisbet Nielsen, formand for Foreningen Oktober, om, når kulturen og idrætten mobiliseres i krigens tjeneste - og om behovet for modorganisering.

Foreningen Oktober har som sit erklærede formål at forsvare de demokratiske rettigheder og støtte udviklingen af en folkelig og antiimperialistisk kultur.

- USA's 'krig mod terror' har virkelig sat fokus på, hvordan kulturen er et vigtigt led i krigsforberedelse og i krigspropagandaen, siger Lisbet Nielsen, lærer på en københavnsk skole med masser af indvandrerbørn.

- Da den amerikanske præsident havde erklæret en ny global og langvarig krig mod terror, blev hele det amerikanske samfund sat på krigsfod - og kulturen blev mobiliseret med det samme. Hollywood blev inddraget til at producere amerikansk krigspropaganda og meldte sig straks rede. Et af de første eksempler på det er 'Black Hawk Down' af instruktøren Ridley Scott. Han fremskyndede filmen om det mislykkede amerikanske felttog mod Somalia i begyndelsen af Clintons præsidentperiode - og havde den premiereklar her i januar, timet til, at Bush kan træffe beslutning om angreb. Det har ført til kraftige protester mod filmen i USA. Den har en klar racistisk undertone: Ligesom afghanerne bliver somalierne fremstillet som primitive og blodtørstige klankrigere, undermennesker uden civilisation. USA står på gødhedens og guds side selvfølgelig. Skabelonen er rasende forenklet.

Hvordan bliver idrætten så brugt i krigens tjeneste?

Lisbet peger på, at det Vinter-OL, som pågår just nu, er et skoleeksempel på det. Som Hitler i sin tid brugte olympiaden i München:

- Åbningsceremonien i Salt Lake City var regulært kvalmende. En sejrsmæssig triumftog for en ny olierørledning i Centralasien. Et klimaks var, da man bar et flag fra 'Ground Zero' - ruinerne af WTC - ind. Ifølge myten havde fla-

Når kulturen går i krigens tjeneste

get overlevet storbranden. Der var et minuts bevæget stilhed. Men der var ingen, der mindedes de tusindvis af civile afghanere, der efter 11. september er blevet dræbt og sprængt i stykker af de amerikanske tæppebombardementer. Børn, kvinder, gamle. Flere, end der omkom i USA.

‘Er afghanske børn mindre værd?’ spurgte nogle danske børn på en plakat, som de bar ved en demonstration mod krigen i Odense. USA’s og Hollywoods svar er: Ja!

- Arbejderforfatteren John Max Pedersen skrev engang, at fred under imperialismen er pausen mellem to krige. Den bliver fyldt med forberedelserne af den næste. Vinter-OL er en del af det. Ifølge OL’s egne regler må et krigsførende land ikke være vært for OL: Mens USA bombarderer Afghanistan, fører det ikke krig. Det har heller ikke krigsfanger.

Og en stor del af kultureliten bliver indskrevet til krigsmobilisering. Også folk med et progressivt image. Som musikeren Sting i Utah. USA søger tilmed at tage patent på fredens symboler som de gjorde det med ‘menneskerettighederne’. Den hvide fredsdue kan sagtens flyve over krigsforberedelserne. Sådan er Pax America, amerikansk fred og amerikansk krig.

Hvordan står det så til i Danmark?

- Ja, vi har jo en stærk tradition for, at kunstnere og kulturpersoner taget stilling imod krig, reaktion og racisme. Modstanden mod opbygningen af den Europæiske Union har stået stærkt blandt kulturfolk - helt tilbage før det danske medlemskab.

- Men det er egentlig temmelig få, der har stillet sig direkte op mod den amerikanske terrorkrig, som har amerikansk verdensherredømme som mål og bare bruger ofrene for 11. september som påskud. I Sverige gik en række kulturfolk med en Jan Guillou i spidsen for en indsamling til de tre somaliere, der pludselig stempledtes som terrorister af USA og fik spærret for adgang til deres økonomiske midler. Den svenske regering tog ikke en selvstændig stilling eller foranstaltede egne undersø-

gelser, men lystrede simpelthen en amerikansk ordre!

Terrorkrigen bliver langvarig, og der bliver mange konkrete sager. Det vil kræve konkret stillingtagen. Og det kan komme til at koste, også på karriere og levebrød. Det kan være en af forklaringerne på, at udtryksformen for solidaritet med de virkelige ofre - og det er ikke USA - bliver så almen: imod racisme i almindelighed, for fred i almindelighed, uden konkret stillingtagen, uden analyse af, hvad årsagerne til krig og racisme er. Så meget mere er der grund til at være glade for dem, der vover skindet og taler klart.

Men søger magten ikke altid at kontrollere kulturen?

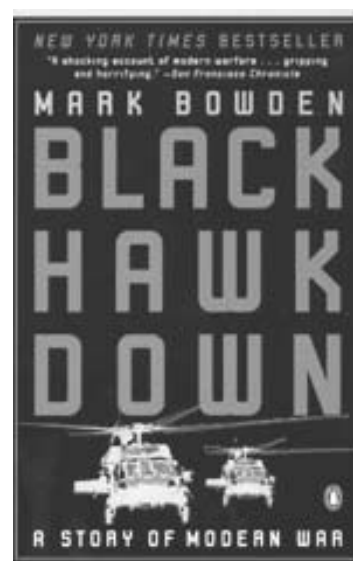
- Det er klart. Og det er ikke kun i USA. Det gælder selvfølgelig også EU, der prøver at spænde den europæiske kulturarv for unionsvognen - fra Beethoven til Beatles, var jeg lige ved at sige.

Og det gælder selvfølgelig også i Danmark. Ellemann-Jensen søgte at udnytte, at fodboldlandsholdet blev europamestre. Der lægges en klam sort hånd over det officielle kulturliv. Og det bliver ikke mindre anstrengt med den ny højreregering af Fogh, Bendtsen og Kjærsgård. Dannebrog, Unionsflaget og Stars and Stripes i skøn ensrettet samdrægtighed.

Tingene vil blive mere skærpede på alle mulige områder - og vi vil med garanti også se en skærpelse på kulturens, kunstens og den ideologiske kamps område.

Der er heldigvis OGSÅ en tendens til, at kunst og kultur igen må tage stilling, og at der laves film og musik og kunst med indhold, også politisk indhold.

- Den terrorlovgivning, som folkettingen på USA’s og EU’s forlangende er i færd med at gennemføre, udgør en stor fare også for den progressive kunst og kultur. Den er et regulært angreb på elementære demokratiske rettigheder - også et angreb på ytringsfriheden. Den vil direkte kunne domfælde eller indirekte skræmme folk fra solidaritetsmanifestationer - kulturel solidaritet ind-

befattet. Det er vigtigt at sejle op mod det, som det var i 30'erne i sidste århundrede.

Hvordan kommer Foreningen Oktober ind i alt det her?

- Vi søger på forskellig vis at fremme netop den demokratiske og progressive kultur - og skærpe kritikken af imperialismens kultur, som er rådden og reaktionær fra ende til anden. De store internationale solidaritetsbevægelser af i dag - fredsbevægelsen, anti-globaliseringsbevægelsen, den antiimperialistiske solidaritetsbevægelse og den internationale arbejderbevægelse - ledsages også af en folkelig kultur. Tag demonstrationerne med deres blanding af optog, karneval, teater og happening: Dér udvikles en del af dagens udtryksformer. Vi føler os også som en del af den proces. Samtidig ser vi det som en opgave at gøre opmærksom på den 'gamle' progressive og revolutionære kultur, som helt trylles væk fra den offentlige bevidsthed - selvfølgelig med en hensigt.

- Vi har længe villet udgive et kulturtidsskrift, eller stridsskrift, som nogen siger. Carl skulle det hedde. Efter en vis Madsen, eller Scharnberg, og en stor tysker. Nu kommer det i første omgang elektronisk - som nettidsskrift, på Foreningen Oktobers sider - <http://home8.inet.tele.dk/oktober/>

Dér findes også vores andre sider - fra dansk og international kritik i Anti-Coca Cola til Foreningens netforum.

- Det er nødvendigt med en modorganisering til imperialismens kultur. Foreningen Oktober er et led i denne organisering, slutter Lisbet Nielsen.

Sharon vender tilbage: F16-fly sættes ind

Krigsforbryderen og terroristen Ariel Sharon var næppe kommet tilbage fra sit besøg i Det Hvide Hus for at få amerikansk opbakning til sine planer om at eliminere den valgte palæstinensiske leder Yassir Arafat, før amerikanske F16-fly og Apache-helikopter-gunships med israelske piloter gennemførte en serie kraftige bombardementer mod tæt beboede bycentre i Gaza og på Vestbredden. Der blev blandt andet affyret adskillige luft til jord-missiler mod de sikrede bygninger i Gaza med snesevis af militante islamiske og andre aktivister, som er blevet arresteret af Arafats politi efter kraftigt pres fra USA, Israel og EU.

I de internationale borgerlige medier forlyder det, at Bush modsatte sig disse planer.

Bombardementerne kommer imidlertid stadig tættere på de palæstinensiske myndigheders hovedkvarter, hvor Arafat reelt holdes i husarrest.

De amerikansk udstyrede Apache-helikoptere angreb civile mål, indbefattet en børnehave og en politistation ved

Jabalya-flygtningelejren og Sudaniya i det nordlige Gaza. Også det palæstinensiske politihovedkvarter i Gaza blev angrebet. Der blev 41 såret.

Der skete betydelige skader på FN-bygninger, EU-kontorer og den jordaniske ambassade. To højtstående FN-folk blev såret.

Bombardementerne af civile udløste en skarp kritik fra FN's generalsekretær.

Senere stormede hundredvis af palæstinensere Mukata'a-fængslet i Hebron og befriede snesevis af militante fanger og arresterede. De frygtede en gentagelse af de forbryderiske isra-

Baggården Baltikum

Danske virksomheder flytter i stor stil produktion til de baltiske lande - men førstepladsen går til Sverige. Baltikum er blevet det rige Nordens fattige baggård.

I løbet af de seneste to år har mindst 75 industrivirksomheder i Sverige fyret ufaglærte industriarbejdere i hobetal og flyttet arbejdspladserne til lavtlønslande. Mindst 62 kommuner er ramt af disse massefyringer, der ifølge avisen Aftonbladet, som har undersøgt sagen, har ført til foreløbig mindst 8.000 tab af job. Og debatten om emnet viser, at dette kun spås til at være begyndelsen på et stort eventyr i øst for svensk og nordisk erhvervsliv.

Den statslige institution NUTEK

(Näringslivsutvecklingsverket) har registreret 40 kommuner som særlige risikokommuner, fordi deres arbejdsmarkeder er afhængige af typisk en enkelt stor industriarbejdsplads. Sådan, som den svenske erhvervsstruktur er skruet sammen, har landdistrikterne fungeret som et slags bagland med ufaglært arbejdskraft til de store svenske industrikoncerner. Derfor rammes netop disse områder hårdt, når jobbene flyttes til lavtlønslande. De 40 kommuner, som er i overhængende fare for at blive ramt af arbejdsløshedschok, befinder sig i sådanne områder, såsom Bergslagen, Bohuslän, Småland og Värmland.

De lande med lave lønninger, som overtager de ufaglærte job, udgør en rand inden og uden for EU omkring de rige lande i den centrale og nordlige del af Unionen. Der er for størstepar-

tens vedkommende tale om forhenværende Østblok-lande.

For de svenske og øvrige nordiske koncerner er det især Baltikum og Polen, der er genstande for denne profitable kapitaleksport. De baltiske lande Estland, Letland og Litauen ser ud til at være en form for specielt nordisk interesseområde – en 'Nordens Baggård' - mens Polen som bekendt først og fremmest er et arbejdsfelt for Tyskland. Ifølge Aftonbladet har mindst 130 svenske industrivirksomheder startet datterselskaber i Baltikum med titusinder af ansatte, der tjener omkring en syvendedel af deres svenske klassefæller og mildest talt ikke nyder faglige rettigheder på linje med disse.

Den svenske stat har bidraget generøst med midler til at skabe de erhvervsforbindelser, der fører til overflytning af job til lavtlønslandene, ved

elske raket- og bombeangreb på de forsvarsløse fanger.

- *Vi kan ikke vente på, at en massekræ finder sted, hvis israelske kampfly angriber dette sted*, sagde en vred palæstinenser. Den beskedne politistyrke søgte at holde demonstranterne tilbage, men kunne ikke forhindre dem i at trænge ind og befri de politiske fanger.

- *De siger til Arafat, at han skal holde alle modstandskæmpere bag tremmer, og så sender Sharon sine bombe-fly af sted for at bombardere fængslerne og dræbe vores sønner og brødre*, sagde en anden.

Ifølge israelske aviser som Ha'aretz havde Sharon og hans følge, der førte intensive drøftelser med hele toppen af den amerikanske administration, også et andet punkt på dagsordenen: at fortælle USA, at Iran udgør den 'største strategiske trussel mod staten Israels eksistens', og dermed også rette den amerikanske terrorkrig mod Iran. Israel ønsker et generelt opgør med den arabisk/muslimske verden og ophidser til en ny storkrig i Mellemøsten. At vælge regimerne i Iran, Irak og Syrien står højt på den fælles israelsk-amerikanske ønskeliste.

hjælp af konferencer m.v. Også direkte støtte fra EU har været med til at finansiere jobflytninger, i 'solidaritets' navn. EU-medlemmet Portugal har således modtaget svenske job, senest Continentals 774 arbejdspladser i den smålandske flække Gislaved, som et direkte resultat af EU's bestræbelser. Erhvervsminister Björn Rosengrens svar på protesterne har været at forlange mere EU-harmonisering af arbejdsmarkedet.

For de koncerner, der flytter job til de arbejdskraftbillige randlande i Østeuropa, er der formidable fordele at hente. Foruden de lave lønninger, typisk en sjettedel til en syvendedel af en nordisk løn, kan arbejdsgiverne drage fordel af årelange skattefratagelser og lave skatter i øvrigt, svage arbejderrettigheder, svag faglig organisering og ludfattige arbejdsløse og underbeskæftede folkemasser at tage af.

Israelske soldaterprotester forstærkes

Der er stor utilfredshed i blandt mange israelske soldater og reservister mod at skulle deltage i den brutale undertrykkelsespolitik over for palæstinenserne i de besatte områder. Et åbent brev, der offentliggjordes for et par dage siden, underskrevet af 50 officerer og reservister, alle krigsveteraner, var en offentlig erklæring om, at de afviser at gøre tjeneste i det besatte Gaza og på Vestbredden - og ikke vil deltage i 'undertrykkelsen og besættelsen af palæstinenserne'.

De 50 signaturer er bare en begyndelse. Underskriverne forsøger i den kommende tid at få samlet ti gange så mange underskrifter. Den 10. februar var der flere end 200.

Den klare erklæring har foruroliget den øverste hærchef Shaul Mofaz, som i skarpe vendinger har fordømt den og erklæret, at det ikke er op til de menige soldater at afgøre, hvor de sættes ind.

(Underskriverne erklærer, at de vil forsvare Israel, men ikke medvirke til aggression uden for Israel).

Initiativet er også en streg i regningen for den israelske højrefløj, der vil gennemføre en tvangsfordrivelse af palæstinenserne fra deres land - og er parat til at tage en generel krig i Mellemøsten med i købet for at opnå dette mål.

Mozad erklærede, at en underskrift på erklæringen var 'en dybt alvorlig sag' - men den israelske regering har svært ved at sanktionere mod den.

Mindst 400 reservister har direkte nægtet at deltage i deres enheder i de besatte områder. Mindst 40 er blevet fængslet herfor. Mange flere har fundet forskellige udveje til at undgå tjeneste.

Se nedenfor erklæringen, som på dansk har været bragt i Politiken.

Dokumentation:

Vi vil ikke deltage i krigen for bosætterne

"Vi, reserveofficerer og -soldater i det Israelske Forsvars kampenheder, som er blevet opdraget til zionisme, opofrelse og til at yde vores bedste for det israelske folk og staten Israel, vi der altid har tjent i første række, altid var de første til at opfylde enhver opgave, let som svær, for at beskytte staten Israel og styrke den.

Vi kampofficerer og -soldater, der tjener staten Israel i ugevis hvert år, på trods af den dyre pris, vi på det personlige plan hver især betaler for det, vi har aftjent reservetjeneste overalt i områderne og har modtaget ordrer, som intet har med Israels sikkerhed at gøre.

Vi, der i dag forstår, at prisen for besættelsen er, at de israelske forsvarsstyrker fuldstændig mister sin menneskelige sjæl, og at hele det israelske samfund undergraves. Vi, som ved, at områderne ikke er Israel.

Som med vore egne øjne har set, hvilken pris besættelsen koster i blod og ild. Som ved, at bosættelserne til sidst må fjernes.

Vi erklærer hermed, at vi ikke yderligere vil deltage i krigen for at 'sikre bosættelserne'. Vi vil ikke længere kæmpe på den anden side af den 'grønne linje' med det formål at herske, udvise, ødelægge, spærre, likvidere og udsulte et helt folk.

Vi erklærer hermed, at vi fortsat vil tjene Israels Forsvarsstyrker og opfylde enhver opgave nødvendig for at forsvare staten Israel. At besætte og undertrykke opfylder ikke dette mål - og det vil vi ikke længere deltage i."

Underskrevet af 50 reserveofficerer- og soldater.

Kilde: Den israelske avis Yediot Aharonot, Oversættelse: Hanne Foighel

Tre internationale manifestationer mod krig og imperialistisk globalisering

Brasilien, New York, Tyskland: Magthaverne havde drømt om, at med den 11. september ville protesterne mod den imperialistiske globalisering være afsluttet - og at fredsbevægelsen ville begrænse sig til en lille flok fra den 'yderste venstrefløj'.

Tre begivenheder i begyndelsen af februar viser det modsatte: Antiglobaliseringsbevægelsen er levende og stærk - og den internationale bevægelse mod den amerikanske krig og terror styrkes.

Den 5. februar sluttede Verdens Sociale Forum sit gigantmøde i Porto Alegre, Brasilien. Mere end 70.000 fra langt over 100 lande deltog - antiglobaliseringsaktivister, fagforeningsfolk, politiske partier, ungdomsorganisationer, ngo'er i stribevis.

I en afsluttende erklæring siges der klart Nej til neoliberalisme og krig.

Konferencen vedtog også et helt sæt af internationale mobiliseringer for resten af året ved forskellige begivenheder, der fremmer den neoliberale dagsorden og den kapitalistiske globalisering. Herunder mobiliseres til EU-topmødet i København til december.

Trods massiv politimønstring med omkring 4.000 betjente viste titusinder af demonstranter i New York mod Det Økonomiske Verdensforum WEF (Davos-mødet, der var flyttet til hotel Waldorf Astoria, Manhattan), at også i USA lever bevægelsen mod monopolernes globalisering og mod den amerikanske terrorkrig - og den styrkes.

Omkring 5.000 deltog i demonstrationen mod krig og sociale nedskæringer den 2. februar, arrangeret af International ANSWER. Dens hovedparoler med en klar retning for den amerikanske fredsbevægelse var

'Erklær krig mod arbejdsløshed, fattigdom og massefyringer - ikke mod det afghanske folk'

og

'Penge til job, uddannelse og

sundhed - ikke til krig i Afghanistan'

Det var en vigtig sejr den amerikanske fredsbevægelse og antiglobaliseringsbevægelsen: På trods af, at begge er erklæret døde eller hensygnende i de borgerlige medier, viste de sig at have kraft til at ytre en protest i selve hjertet på den by, som den 11. september blev angrebet. De første kraftige proteststemmer dér siden den dag.

NATO's såkaldte 'sikkerhedskonference i München' blev en manifestation af, at NATO og Tyskland er i krig, og protester undertrykkes.

Bystyret dekreterede simpelthen demonstrationsforbud. En koalition af 70 anti-NATO, antikrigs- og andre organisationer og bevægelser havde forhåndsannmeldt protester, demonstrationer og seminarer. På trods af forbuddet, massiv politikontrol over hele byen og afvisning af mistænkelige mulige demonstrerende i tog og i bil på indkørselsvejene til München (som sendtes retur) gennemførtes flere manifestationer i gaderne under mødet. Mindst 7.000 protesterede i lørdags. Mindst 500 demonstranter blev anholdt.

I konferencehallen opfordrede den rabiater amerikanske vicekrigsminister Paul Wolfowitz og senator John McCain, deres allierede fra 43 lande om at deltage i en krig mod Bagdad. De erklærede samtidig, at USA om nødvendigt ville gå i krig alene.

Krigskursen ligger fast. Den imperialistiske globalisering til udplyndring og undertrykkelse af verdens folk fortsætter.

Men modstanden er der også - den radikaliseres måned for måned.

Den skærpede internationale situation med krise og krig afspejles i sluterklæringen fra World Social Forum i Brasilien.

De voksende folkelige opstande og radikaliseringen af antiglobaliserings- og fredsbevægelsen kommer til udtryk. her.

Den når langt som en mobiliseringsplatform - men stopper også op foran det indlysende svar: revolutionens nødvendighed.

1) Stillet over for den fortsatte forværring af folks levevilkår har vi, sociale bevægelser fra hele verden, mødtes i titusindvis til Det Andet Sociale Verdensforum (World Social Forum) i Porto Alegre. Vi er her på trods af forsøg på at bryde vores solidaritet.

Vi mødes igen for at fortsætte vores kamp mod nyliberalisme og krig, for at bekræfte aftalerne fra det sidste Forum og for at bekræfte, at en anden verden er mulig.

2) Vi er forskellige - kvinder og mænd, voksne og unge, oprindelige folk, fra land og by, arbejdere og arbejdsløse, hjemløse, de gamle, studenter, løsarbejdere på gennemtræk, fagfolk, folk fra alle trosretninger, af alle farver og al seksuel orientering. Udtrykket for denne mangfoldighed er vores styrke og grundlaget for vores enhed. Vi er en global solidaritetsbevægelse, forenet i beslutningen om at bekæmpe koncentrationen af rigdom hos de få, fattigdommens og ulighederens knopskydning og ødelæggelsen af vores jord. Vi lever og virker for at udvikle alternative systemer og bruger skabende metoder til at fremme dem. Vi opbygger en stor alliance i kraft af vores kampe og modstand mod et system, baseret på kønsdiskrimination, racisme og vold, som giver kapital og patriarkat forrang over folks behov og forhåbninger.

3) Dette system skaber en daglig tragedie af kvinder, børn og gamle, som

Appel fra sociale bevægelser

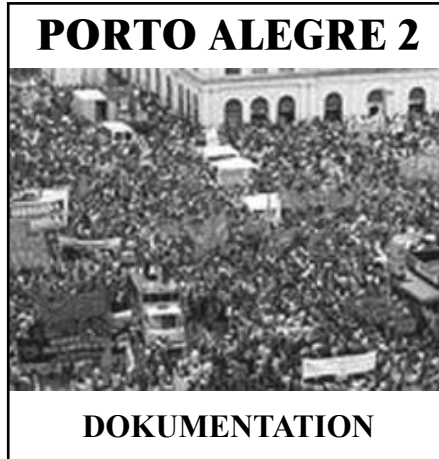
Modstand mod nyliberalisme, krig og militarisme: for fred og social retfærdighed

dør af sult, mangel på sundhedspleje og af sygdomme, der kunne forebygges. Familier tvinges til at forlade deres hjem på grund af krige, som følge af gennemførelsen af 'store udviklingsprojekter', jordløshed og miljøkatastrofer, angreb på offentlige serviceydelser og ødelæggelsen af den sociale solidaritet. Både i Syd og i Nord blomstrer kraftfulde kampe og modstand for at fremholde livets værd.

4) Den 11. september betød en dramatisk forandring. Efter terrorangrebene, som vi fordømmer absolut, ligesom vi fordømmer alle andre angreb på civile i andre dele af verden, har De Forenede Staters regering og dens allierede iværksat en massiv militæroperation. I ly af 'krigen mod terror' angribes borgerlige og politiske rettigheder over hele verden. Krigen mod Afghanistan, hvor terroristiske metoder tages i anvendelse, udvides nu til andre fronter. Der er således begyndelsen til en permanent verdenskrig for at cementere den amerikanske regerings og dens allieredes dominans. Denne krig afslører nyliberalismens andet ansigt, et brutalt og uacceptabelt ansigt. Islam dæmoniseres, mens racisme og fremmedfrygt bevidst udbredes. Massemedierne tager aktivt del i denne krigsophidsende kampagne, som deler verden i 'godt' og 'ondt'. Modstanden mod krigen er vor bevægelses hjertesag.

5) Krigstilstanden har yderligere destabiliseret Mellemøsten og giver påskud til yderligere undertrykkelse af det palæstinensiske folk. En af vor bevægelses påtrængende opgaver er at mobilisere solidaritet med det palæstinensiske folk og deres kamp for selvbestemmelse over for den israelske stats brutale besættelse. Dette er afgørende for den kollektive sikkerhed for alle folk i denne region.

6) Andre begivenheder bekræfter også vore kampes akutte vigtighed. I

Argentina har den økonomiske krise, forårsaget af fiaskoen for IMF's strukturaltilpasning og den voksende gæld, frembragt en social og politisk krise. Denne krise udviklede spontane protester fra middelklassen og arbejderklassen, en undertrykkelse, som førte til døde, til regerings fald og til nye alliancer mellem forskellige sociale grupper. Med styrken i 'cazarolas' og 'piquetes' har folkelige manifestationer krævet deres grundlæggende ret til mad, arbejde og bolig. Vi fordømmer kriminaliseringen af sociale bevægelser i Argentina og angrebene på de demokratiske rettigheder og friheder. Vi fordømmer også de multinationale selskabers grådighed og afpresning som understøttes af de rige landes regeringer.

7) Den multinationale virksomhed Enrons kollaps udgør et eksempel på kasinoøkonomien og korrupsion hos forretningsmænd og politikere, som fratager arbejdere deres job og pensioner.

Dette multinationale selskab var i udviklingslande engageret i svindelaktiviteter, og dets projekter frarøvede folk deres jord og førte til voldsomme prisstigninger på vand og elektricitet.

8) Den amerikanske regering forlod, i sine bestræbelser på at beskytte de store virksomheders interesser, arro-

gant forhandlingerne om den globale opvarmning, den antiballistiske missiltraktat, Konventionen om Biodiversitet, FN-konferencen om racisme og intolerance samt drøftelserne om at formindske udbudet af håndvåben, og den beviste dermed igen, at amerikansk enegang (unilateralisme) undergraver forsøgene på at finde multilaterale løsninger på globale problemer.

9) I Genova led G8 fuldstændig fiasko som selvudnævnt verdensregering. Stillet over for en massiv mobilisering og modstand besvarede de den med vold og undertrykkelse og brændemærkede dem, som vovede at protestere, som kriminelle. Men det lykkedes dem ikke at skræmme vor bevægelse.

10) Alt dette foregår i sammenhæng med en verdensomspændende recession. Den nyliberale økonomiske model ødelægger folks rettigheder, livsbetingelser og eksistensgrundlag. I forsøget på med alle midler at opretholde 'værdien af aktierne' fyrer multinationale virksomheder arbejdere, beordrer dramatiske lønnedgange og nedlægger fabrikker, mens de presser den sidste skilling ud af arbejderne. Regeringer, der står over for økonomisk krise, besvarer den med privatiseringer, nedskæringer på de sociale budgetter og ved permanent at indskrænke arbejderne rettigheder. Denne recession afslører den kendsgerning, at det nyliberale løfte om vækst og velstand er en løgn.

11) Den globale bevægelse for social retfærdighed og solidaritet står over for enorme udfordringer: Dens kamp for fred og kollektiv sikkerhed medfører en konfrontation af fattigdom, al diskrimination og herredømme og skabelsen af et alternativt bæredygtigt samfund.

De sociale bevægelser fordømmer energisk vold og militarisme som midler til konfliktløsning, de fordømmer

skabelsen af konflikter af lav intensitet og militæroperationerne i Plan Colombia, som er en del af det regionale Andes-initiativ, Puebla Panama-planen, våbenhandelen og de øgede rustningsbudgetter, de økonomiske blokader mod folk og nationer, især mod Cuba og Irak, og den voksende undertrykkelse rettet mod fagforeninger, sociale bevægelser og aktivister.

Vi støtter kampe, der føres af fagforeninger og arbejdere i den uorganiserede sektor, som afgørende for at sikre arbejds- og leveforhold, den reelle ret til at organisere sig, strejke, forhandle kollektive overenskomster og opnå lighed mellem kvinder og mænd med hensyn til løn og arbejdsforhold. Vi forkaster slaveri og udbytning af børn. Vi støtter arbejdernes kamp og fagforeningskamp mod udstødning, udlicitering af arbejde og fyringer, og vi forlanger nye internationale rettigheder for de ansatte i multinationale selskaber og deres aflæggere, i særdeleshed retten til at organisere sig i fagforeninger og mulighed for kollektive overenskomster. Tilsvarende støtter vi bøndernes og folkelige organisationers kamp for deres ret til et eksistensgrundlag, og til land, skove og vand.

12) Gennemførelsen af nyliberal politik skaber enorm elendighed og usikkerhed. Det har øget handel med og seksuel udnyttelse af kvinder og børn. Fattigdom og usikkerhed skaber millioner af flygtninge og fordrevne, som berøves deres værdighed, frihed og rettigheder. Vi forlanger derfor ret til fri bevægelighed, retten til fysisk ukrænkelighed og legal status for alle på flugt. Vi støtter de oprindelige folks rettigheder og inkorporeringen af ILO's artikel 169 i de nationale lovgivninger.

13) Udenrigsgælden hos landene i Syd er blevet tilbagebetalt adskillige gange. Illegitime, uretfærdige og svindeagtige gældsfunktions, som instrument til dominans, berøver folk deres grundlæggende menneskerettigheder med det ene formål at øge den internationale åger. Vi forlanger betingelsesløs gældsannullering og erstatning for den historiske, sociale og økologiske skyld for påførte skader. De lande, som forlanger tilbagebetaling af gæld, er

Mens 70.000 modstandere af kapitalistisk globalisering mødtes i Brasilien, demonstrerede titusinder i New York mod Det Verdensøkonomiske Forum (WEF)

involveret i udbytningen af Sydens naturressourcer og traditionelle viden.

14) Vand, jord, mad, frø, kultur og folks identitet er menneskehedens fælles ressourcer for nuværende og fremtidige generationer. Det er afgørende vigtigt at bevare biodiversiteten. Folk har ret til sunde og varige fødevarer uden genmodificerede organismer. Selvbestemmelse over fødevarer på lokal, national og regional basis er en grundlæggende menneskeret, og i den forstand er demokratiske landreformer og bøndernes adgang til jord fundamentale forudsætninger.

15) Doha-mødet bekræftede WTO's illegitimitet.

Vedtagelsen af 'udviklingsdagsordenen' forsvarer kun virksomhedernes interesser. Ved at indlede en ny runde bevæger WTO sig nærmere mod sit mål om at forvandle alt til en vare. For os er mad, offentlig service, landbrug, sundhed og uddannelse ikke til salg. Patentrettigheder må ikke benyttes som et våben mod de fattige lande og folk. Vi afviser patentrettigheder og handel med livsformer. WTO's dagsorden videreføres på kontinentalt plan af regionale frihandels- og investeringsaftaler.

Ved at organisere protester som de store demonstrationer og folkeforsamlinger, som mod FTAA, har folk forkastet disse aftaler som udtryk for en genkolonialisering og ødelæggelsen af fundamentale sociale, økonomiske, kulturelle og miljømæssige rettigheder og værdier.

16) Vi vil styrke vor bevægelse gennem fælles aktioner og mobiliseringer for social retfærdighed, for respekt for

rettigheder og friheder, for livskvalitet, lighed, værdighed og fred.

Vi kæmper for:

- demokrati: Folk har ret til at kende og kritisere deres egne regerings beslutninger, især med hensyn til aftaler med internationale organisationer. Regeringer står til syvende og sidst til ansvar over for deres folk. Mens vi støtter vælger- og deltagerdemokrati verden over, understreger vi behovet for demokratisering af stater og samfund og kampene mod diktatur.

- annullering af udlandsgæld og betaling af skadeserstatninger.

- imod spekulantvirksomhed: Vi forlanger indførelse af særlige beskatninger som Tobin-skatten og afskaffelsen af skattely.

- Retten til information.

- Kvinderettigheder, frihed for vold, fattigdom og udbytning.

- Imod krig og militarisme, imod udenlandske militærbaser og interventioner og den systematiske udvidelse af vold. Vi vælger at sætte forhandling og ikke-voldelig konfliktløsning på førstepladsen. Vi bekræfter alle folkenes rettigheder til at anmode om international mægling, med inddragelse af uafhængige deltagere fra det civile samfund.

- Ungdommens rettigheder, deres adgang til gratis offentlig uddannelse og social autonomi, og afskaffelsen af tvungen værnepligt.

- Alle folkenes ret til selvbestemmelse, herunder ikke mindst de oprindelige folks.

Se listen i næste spalte over internationale mobiliseringer, vedtaget af de sociale bevægelser i Porto Alegre.

I de kommende år vil vi organisere kollektive mobiliseringer såsom:

I 2002

- 8. marts:** international kvindedag
17. april: international dag for bøndernes kamp
1. maj: arbejderklassens internationale kampdag
7. oktober: de hjemløses verdensdag
12. oktober: de udstødtes skrig
16. oktober: verdens fødevarer dag

Andre globale mobiliseringer vil finde sted

- 15.-16. marts:** Barcelona (Spanien), EU-topmøde.
18.-22. marts: Monterrey (Mexico), FN-konference om finansiering af udvikling.
17.-18. maj: Madrid (Spanien), topmøde for Latinamerika, Caribien og Europa.
Maj: Årligt møde i Den asiatiske Udviklingsbank, Shanghai, Kina.
1. maj: 'International aktionsdag mod militarisme og for fred'.
Slutningen af maj: 4. forberedende møde til Verdenstopmødet om Bæredygtig Udvikling, Indonesien.
Juni: Rom (Italien), Verdens fødevareretopmøde.
22.-23. juni: Sevilla (Spanien), EU-topmøde.
Juli: Toronto og Calgary (Canada) G8-topmøde.
22. juli: Amerikansk kampagne mod Coca Cola.
September: Johannesburg (Sydafrika), Rio+10.
September: Asien-Europa-møde (ASEM), København.
Oktober: Quito (Ecuador), Socialt kontinentalt forum - 'En ny integration er mulig'.
November: Cuba, 2. Verdensdelsmøde mod FTAA.
December: København, EU-topmøde.

I 2003

- April:** Buenos Aires (Argentina), FTAA-topmøde.
Juni: Thessaloniki, EU-topmøde.
Juni: Frankrig, G8.
 WTO, IMF og Verdensbanken vil mødes et eller andet sted, på et eller andet tidspunkt. Og vi vil være der!

Fingeren til Albrechtsen! Farvel til Enhedslisten!

Mange har det med Enhedslisten som med en tiliset trappe eller et glat fortov på en frysende vinterdag: Man ved ikke, om man kommer hen dér, hvor man skal, eller havner på skadestuen.

De af Enhedslistens vælgere, der stemte på partiet, fordi de ønsker konsekvent modstand mod EU eller siger Nej til dansk krigsdeltagelse i Afghanistan-krigen, eller hvor den amerikanske krig mod terror måtte føre hen, har alle akut brug for behandling for alvorlige løftebrud. De, der bare vil have, at partiet kaster sig ind i en kamp mod højreregeringen, og i stedet ser det arm i arm med vaneforræderen Holger K. Nielsen undergrave EU-forbeholdene, må lide af alvorlige hjernestelser.

Det er allerede meget længe siden, at Enhedslisten første gang kom i folketinget ved at love at vende sig imod alle nedskæringsfinanslove. Siden er det blevet et trofast støtteparti til Socialdemokratiet og en stabil forhandlingspartner påske, pinse og jul, i og uden for sæsonen.

Enhedslisten hævder at være imod USA's og imperialismens krige. Da USA fandt ud af at bruge terrorbepæmpelse som påskud for global aggression, kunne partiet i første omgang ikke finde ud af, om det var for eller imod Afghanistan-krigen. Siden hen bekræftede partiet sin gode vilje til at støtte de imperialistiske krige ved at stemme for at sende danske soldater, i dette tilfælde mineryddere under FN-kasket, af sted til Afghanistan.

Hvis partiet ikke er i stand til selv at analysere verdensbegivenhederne og gennemskue deres virkelige indhold, kunne det have lyttet til en erfarne mand som den tidligere amerikanske justitsminister Ramsey Clark, der på Den Internationale Fredskonference sidste søndag på KUA på de amerikanske krigsmodstanderes vegne rettede en kraftig appel til den danske fredsbevægelse om at arbejde for at løsgøre sig fra rollen som støtte til de

amerikanske krige:

De allieredes bistand - hvad enten det er i NATO eller FN-regi - er af direkte betydning for den amerikanske krigsførelse ud fra både en militær og politisk betragtning. Uden den var terrorkrigen ikke mulig. Uden NATO var den ikke mulig.

Så længe USA kontrollerer alt, hvad der sker i FN - bl.a. gennem Sikkerhedsrådet - er det en illusion at tro på denne organisations neutralitet. Det er også en amerikansk kasket.

De danske mineryddere er aktive krigsdeltagere - uanset om Enhedslisten mener, de gør en stor humanitær indsats.

Og nu har sidste års fuckfinger fundet ud af, at den konsekvente EU-modstand skal knækkes, og at de danske forbehold på forsvars- og retsomsrådet skal ophæves ved en folkeafstemning.

- Jeg synes eksempelvis, at det er uheldigt, at Danmark på det retlige område står uden for den europæiske kamp om mindsteregler for sociale rettigheder, asylrettigheder og lignende. Det er en fejl, og der er vi indstillet på at ændre forbeholdene ved en ny folkeafstemning, siger Keld Albrechtsen, der fremhæver fredsbevarende FN-missioner varetaget af EU og minerydning som andre områder, hvor vi burde være med, ifølge Berlingske Tidende.

Hvorfor nu? Skulle valget lige være overstået, før Albrechtsen kunne sende et oplæg til sine partifæller om, at en ny EU-linje var nødvendig, så man kan begynde at lære at elske Unionen?

Blandt de knap så uskyldige ofre for Enhedslistens løftebrud er deres faste støtter fra DKP/ML og KPID, der igen hjalp dette tredje socialdemokrati i folketinget ved valget. Fra sygesengen meddeler de, at deres støtte skam ikke var sådan ment. Disse pseudokommunistiske smågrupper hører til blandt de mest kritiske tilfælde.

Der findes en simpel kur mod denne politiske glatis: Den står i overskriften.

NU må der gribes ind over for Israel

Udtalelse fra Palæstina-konferencen den 2. februar i Odense

De forsamlede Palæstina-aktivister fra hele landet udtaler:

For hver dag, der går, bliver situationen for den palæstinensiske befolkning på alle områder stadig mere og mere desperat.

Den israelske besættelsesmagt har intensiveret sin terrorkrig mod det palæstinensiske folk. Besættelsesmagten går efter at smadre selvstyret på de besatte områder.

Bygninger og lufthavne m.v. er smadret, ligesom al infrastruktur.

Reelt har palæstinenserne svært ved blot at eksistere.

Mens Israel og USA har talt om fred, er der i rasende tempo sket en kolonialistisk udbygning af bosættelserne som et led i en inddæmning og indkredsning af den palæstinensiske befolkning.

Palæstinenserlederen Arafat er sat i husarrest. Terror, likvideringer, kollektiv afstraffelse er de metoder, Israel gør brug af. De omdanner for tiden de besatte selvstyreområder til et reelt fængsel.

Krigsforbryderen Ariel Sharon forsøger at vende op og ned på skurk og offer ved at udtale, at han skulle have likvideret Arafat allerede i Libanon for

20 år siden.

Ikke nok med, at Sharon dengang var ansvarlig for massakrerne på 3-4.000 palæstinensere

i Sabra- og Shatilla-flygtningelejrene i Libanon. Han tillader sig at gå videre med sine slet skjulte hensigter om nye massakrer på og fordrivelse af det palæstinensiske folk.

Det er også tankevækkende, at libanesiseren Elie Hobeika, der for nylig stod over for at ville vidne mod Sharon, aldrig nåede det. Han blev nemlig forleden sprængt i stumper og stykker. Sagen var, at han havde udtalt, at han ville vidne om, at Israel var dybt involveret i selve massakrerne inde i flygtningelejrene Sabra og Shatilla, et vidneudsagn, som stod over for at skulle bruges ved en kommende retssag i Belgien mod Sharon som ansvarlig for disse krigsforbrydelser.

I hele palæstinenserens lidelseshistorie har USA taget parti for Israel og dets besættelse. Der kan ikke herske nogen tvivl om, at det USA, der foregiver at bekæmpe terrorisme, har givet Israel grønt lys for dets angreb på den palæstinensiske befolkning.

Vi må kræve, at Israel betingelsesløst ophæver sin besættelse af områderne fra 1967 og straks afvikler de

kolonialistiske bosættelser.

Den palæstinensiske opstand og intifada er det palæstinensiske folks legitime svar på ikke fortsat at ville lade sig beherske som undermennesker. Det er på høje tid, at verdensoffentligheden tænder et lys for den palæstinensiske befolkning og dets kamp for selvbestemmelse.

Der tales også en del om fred og betingelser for fred og forhandlinger. Men Sharons krav om syv dages totalt ro er reelt et veto mod fredsforhandlinger. Set i forhold til Israels og Sharons politik, som ikke levner palæstinenserne reelle nationale rettigheder, så har palæstinenserne to valg: At dø langsomt, mens de ser på, at landet smuldrer og langsomt forsvinder, eller at fortsætte den folkelige opstand, intifadaen mod besættelsesmagten.

Verdenssamfundet og EU har udtrykt bekymring over situationen det sidste års tid. Men det redder ikke palæstinenserne. Bekymring er ikke nok. Der må sanktioner til over for den israelske besættelsesmagt. NU må der gribes ind over for Israel.

Israel må isoleres i Danmark og internationalt.

Som et led i dette må vi bl.a. kræve, at Danmark og EU boykotter handlen med Israel og dermed sætter en stopper for at gøre Israel til en af sine særlig begunstigede handelspartnere, som det er tilfældet i dag.

Det skal ikke lykkes for Israel og dets allierede at foretage en ny fordrivelse af det palæstinensiske folk. Derfor er det også vigtigt, at der nu igangsættes en boykotkampagne mod Israel for dets besættelse og aggressioner mod den palæstinensiske befolkning.

Boykot er folkelig protest, når almindelig moral, rationelle argumenter og internationale regler bliver mødt med foragt, sådan som der tidligere blev udviklet folkelige boykotaktioner over for Sydafrika under apartheid-tiden.

Derfor vil vi arbejde for en boykot på alle områder, hvor vi møder Israel, bl.a. gennem forbrugerboykot, stop for

Nye klæder

At afgive magt er en forfærdelig tanke. Den tidligere soc. dem. statsminister Poul N. Ubert er nu havnet i den situation: - *Tænk, - ikke at have en hel befolkning at underkue og hundse rundt med.*

Men andre løsninger fremkom. Nye veje er fundet, da han genfandt sin store drengedrøm, - nemlig det danske spejderkorps. Her gør han sig som en fortræffelig tropsfører, med god mulighed for, - i Guds, Kongens og fædrelandets navn, at opdrage nye generationer, og kommende og loyldige borgere, - klar til at træde ind i samfundets rækker, som de næste der skal kues, undertrykkes og udbyttes.

"BOYKOT ISRAEL" -kampagne

Politisk grundlag for aktionen

Israel mangler åbenlyst viljen til en retfærdig og varig fred i Mellemøsten.

I årtier har den israelske statsmagt trodset beslutninger fra verdenssamfundet og FN's generalforsamling om palæstinenserne's rettigheder.

Især efter Oslo-aftalen i 1993 har Israel styrket sine positioner på bekostning af det palæstinensiske folks rettigheder, blandt andet ved at foretage en voldsom udbygning af de kolonialistiske bosættelser i de besatte områder.

Fred er uforenelig med besættelse af de palæstinensiske selvstyreområder på Vestbredden og i Gaza og med undertrykkelse af palæstinenserne dér.

Israels terror, den kollektive afstraffelse af den palæstinensiske civilbefolkning og brugen af likvideringer krænker såvel folkeretten som menneskerettighederne og de internationale regler og må stoppes.

Intifadaen har gjort det klart, at palæstinenserne ikke vil acceptere Israels og USA's plan for at lade dem leve som undermennesker i en ikke-levedygtig palæstinensisk stat. De står derimod fast på deres internationale og FN-ankendte nationale rettigheder.

Samtidig med, at Israel nægter de palæstinensiske flygtninge at vende tilbage, tager landet imod hundredtusindvis af immigranter fra hele verden og opretter fortsat nye bosættelser i de besatte områder i modstrid med FN's resolutioner.

Israel sigter på at knuse det palæstinensiske selvstyre, ødelægge den palæstinensiske økonomi og tage livsgrundlaget fra palæstinenserne.

DERFOR skal Israel tvinges til at rømme de besatte områder nu!

Vedtaget på konferencen for Palæstina-aktivister i Odense den 2. februar 2002

samhandel, boykot af Israel som turistland og af kibbutz-ophold, pres på det danske diplomati, boykot af kultur- og sportssamkvem, aktioner mod kultur- og sportsbegivenheder m.v.

På konferencens vegne
Mahmoud Abou Chouk

Strøtanker uge 7

103 uger er der gået, siden torsdagsdemonstrationerne mod den Schwartz-Blaue regering startede i Wien. Den 24. januar var der således 100 ugers-jubilæum. Derfor kom ekstra mange på gaden, omkring 1.800 anslog arrangørerne.

Ved demonstrationerne gøres der ofte noget særligt ud af et enkelt spørgsmål, således den 10. januar arbejdsløsheden, den 17. januar atomenergi-diskussionen, den 24. januar 100 ugers-jubilæet. Også i forbindelse med de internationalt berømte operaballer, de riges fester, har der været særlige initiativer.

Da jeg var i Wien den 21. – 23. september, bar mange demonstranter skilte og transparenter, der vendte sig mod USA's krigstrusler. Ved samme lejlighed hørte jeg et kort foredrag om forholdene i Østrig. *Dengang* (før 20. november) tænkte jeg: Nu får de alle de stramninger og privatiseringer, vi har kæmpet mod i 10 år, gennemført i løbet af et par år!

Udover torsdagsdemonstrationerne var en lille plads ved regeringsbygningerne besat. Der var lige plads til en bod med materialer.

Da jeg undersøgte, om demonstrationerne stadig finder sted, fandt jeg rigtig mange sider på internettet. Desuden f.eks. en side med 150 forskellige links til hjemmesider imod højre (på tysk: *links* gegen rechts. Direkte oversat: venstre mod højre) eller denne webring *Gegen blau-schwarz* <http://webring.telnet.at/list.php3>. På to år er den udbygget med 291 links.

Det burde give os en masse gode idéer her i Danmark.

Er kampen mod krig ikke en del af kampen mod højregeringen? Omfordelingen af pengene til militær og politi og regeringens ubetingede støtte til USA's terror-bekæmpelseskrig(e) burde være begrundelse nok.

Med alle de demonstrationer, vi har set gennem de sidste par måneder, burde der være potentiale nok til mindst én demonstration hver uge, i hvert fald i København. Så kan vi jo tag fat på forringelserne af uddannelserne den ene uge, på forringelserne for udlændingene den næste uge, på forringelserne på arbejdspladserne den næste

uge, på forringelserne for kulturen den næste uge, på forringelserne for forskningen den næste, på forringelserne for miljøet den næste. Der er rigeligt at tage fat på.

Vi kunne måske udvide fredsvagten med et par besatte brosten.

Vi kunne måske samle modstanden mod højregeringen på nettet.

Andre kan sikkert få mange andre idéer, og flere endnu kan hentes fra kampen mod monopolerne og globaliseringen. Engang imellem er det en god idé at lade fantasien flyve. Der er mange måder at vise vores modstand mod højregeringen på, og der er mange facetter af modstanden og dermed også mange alliancepartnere.

GBE

OKTOBER BOGBUTIK

København

Willemoesgade 58 E

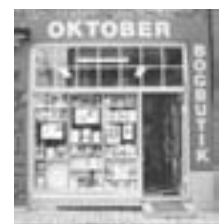
2100 København Ø

35 43 49 50

Åbningstid:

Tirsdag 13-17.30

Torsdag 13-17.00

Oktober Bogbutik Fyn

Skibhusvej 100

5000 Odense C

66 14 89 83

Åbningstid:

Hverdage 12-17.30

Oktober - Århus Ny Munkegade 88 kld.

8000 Århus C

86 18 40 06

Åbningstid:

Man, ons, fre 14-17.00

Sammenbrud på skrømt

Hvis man skulle tro pressen, var det med stor dramatik, at overenskomstforhandlingerne for de amts- og kommunalt ansatte brød sammen i slutningen af januar. Mindre end en uge tidligere havde forhandlerne for statsansatte indgået forlig, - hårdt presset af finansminister Thor Pedersen, som ønskede udgiftsrammen på plads inden forslaget til finansloven blev fremlagt. Printereren var dårligt nok færdig med at udskrive slutteksten til forliget, førend regeringen bekendtgjorde, at finansloven kommer til at koste 5.000 statsansatte deres arbejdsplads.

Det var dramatik!

Hvordan kunne forhandlerne på vegne af 175.000 medlemmer være så blåøjede, at de sætter deres underskrift, inden de kender betingelserne?

Eller hvordan kan det være, at de ikke skulle kende finanslovens konsekvenser, eftersom regeringen ikke havde lagt skjul på retningen og intentionerne?

I givet fald de havde læst på lektien, hvordan kan de så handle så ansvarsløst overfor 175.000 arbejdere?

Det var ikke *deres* forlig, der blev skabt dramatik omkring. Det vakte begejstring hos kapitalen, på gangene i dens højborge og i deres presse.

Mindre end en uge efter brød forhandlingerne sammen mellem KTO, der repræsenterer lønmodtagersiden, og Kommunernes Landsforening (KL) og Amtsrådsforeningen. Det var ikke uventet Ny Løn-systemet, som var årsag til sammenbruddet.

Ved den sidste overenskomstfornyelse i 1999 accepterede KTO på trods af medlemmernes klare modstand det Ny Løn-system, som bygger på fedterøvstillæg og præstationer. Det ligger indbygget i systemet, at lederne scorer det meste af puljen. For langt størstedelen – nemlig ”gulvfolket” – betyder

Skuespil for folket: OK-sammenbruddet for de amts- og kommunalansatte er et sammenbrud på skrømt, som lederne nu løber fra i håb om at redde sig i land med bedrageriet:

Vi gjorde, hvad vi kunne. Med en endnu større bredde og slagkraft i modstanden, vil de offentligt ansatte kunne tage initiativet.

Faglig kommentar

det, at kimen er lagt til kiv og strid. Man skal kigge langt for at finde et tilsvarende usolidarisk lønsystem. Modstanden var omfattende blandt sygeplejersker, lærere på alle niveauer, jernbanearbejdere osv. Der blev også reageret prompte mod forliget. Strejker satte forhandlingslederne i et meget dårligt lys. Det generede ikke ”chef”forhandleren, Poul Winckler, der arrogant svinede sine medlemmer til:

- *De formastelige nej-sigere skal ikke sætte næsen op efter nogen forbedringer, lovede Poul Winckler, der af samme medlemmer var valgt til at varetage deres interesser.*

I dag – tre år efter – har Poul Winckler & Co. lært lektien. Stillet overfor arbejdsgivernes krav om, at 25 pct. af lønstigningen skal bruges på Ny Løn, må de spille med musklerne. Således var meldingerne efter sammenbruddet:

- *Afstanden er for stor. Så stor at der ikke er aftalt nyt forhandlingsmøde. Forhandlingerne er gået i hårdknude.*

Modstanderne af Ny Løn kunne trække vejret lidt lettere. Måske havde deres forhandlere hørt efter i timen.

Men ikke så snart er ”sammenbruddet” kommet lidt på afstand, før ”musene igen spiller på bordet” – forhandlingsbordet! Pludselig er de kommet på andre tanker. Forhandlingspartnerne for de større forbund står i kø for at forklare medlemmerne nødvendigheden af at indgå forlig:

- *Vi har også været nervøse for en for stor pulje til Ny Løn; men med de øvrige resultater har vi løst en væsentlig del af betænkelighederne. Det er dårligt at ende i Forligsinstitutionen, så det bedste er et kompromis, siger Arne Hansen, leder af SiD’s offentlige sekretariat*

- *Holdes der betingelsesløst fast, risikerer vi at kaste vores medlemmer ud i en konflikt. Er det ansvarlig politik? spørger Bente Sorgenfrei, formand for pædagogerne.*

Lærere, pædagoger, jernbane- og edb-arbejdere, sygeplejersker, jordemødre besvarede nervøsiteten og spørgsmålene ved sidste overenskomst:

Væk med Ny Løn

Vi er ingen børnehave! Ingen *kaster* os ud i konflikt! Den tager vi selv stilling til!

Det hidtidige forhandlingsforløb med ”sammenbrud” som foreløbigt højdepunkt, bør kaldes ved sit rette navn: Skuespil for folket.

Det er et sammenbrud på skrømt, som lederne nu løber fra i håb om at redde sig i land med bedrageriet: Vi gjorde, hvad vi kunne.

Med en endnu større bredde og slagkraft i modstanden, vil de kommunale og amtskommunale ansatte kunne tage initiativet og vise deres ledere vej til skammekrogen, hvor de hører hjemme.